

BIBLIATANULMÁNYOK

Tanítványság

Írta: *Dan Solis*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2014. január, február, március

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2013

Copyright © *Dan Solis*, 2013

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*

Lektorálta: *Bérces Ágnes*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Fenyvesi Eszter*

E-mail: eszter@adventista.hu

Telefon: 06-30-664-3000

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely*, Debrecen

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Tanítványok és a Szentírás	4
2. tanulmány: Tanítványok képzése hasonlatokkal	11
3. tanulmány: A tanítványság és az ima	18
4. tanulmány: Gyermekek tanítása	24
5. tanulmány: A betegek tanítvánná tétele	30
6. tanulmány: Az „átlagember” tanítvánná tétele	37
7. tanulmány: Jézus és a társadalom kivetettjei	43
8. tanulmány: Gazdagok és híresek	50
9. tanulmány: A hatalmon lévők tanítvánná tétele	56
10. tanulmány: Tanítvánná tenni a népeket	62
11. tanulmány: A lelki vezetők tanítvánná tétele	69
12. tanulmány: Az aratás és az aratók	76
13. tanulmány: A tanítványság ára	83

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Tranzseurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- www.adventista.hu/det

Tiszavidéki Egyházterület:

- www.adventista.hu/tet

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.adventista.hu/bibliatanulmanyok

Tanítványok és a Szentírás

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: János 5:39

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Jézust elsősorban az evangéliumokat olvasva ismerhetjük meg.

Érezni: Nevezzük meg azokat az értékeket, amelyeket Krisztus az emberi kapcsolataiban bemutatott!

Cselekedni: Keressük a lehetőségét, hogy Krisztus szeretetteljes, irgalmas, igazságos jelleme tükröződjön az életünkben!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. A Biblia több mint az őseink életéről szóló tényszerű feljegyzések gyűjteménye.

- A** Melyek a Jézussal kapcsolatos legismertebb és a keresztények által leginkább elfogadott tények?
- B** Milyen értelemben nagyobb a hatása az életünkre e tényeknek pl. Abraham Lincoln vagy Winston Churchill jelentőségénél?
- C** Milyen szempontból mondhatjuk, hogy a Biblia nem csupán egyszerű könyv?

II. A Jézus életéből áradó hatalom megváltoztatja az életünket.

- A** A Biblia történeteinek olvasása működésbe hozza-e öt érzékünket (tapintás, ízlelés, szaglás, látás, hallás)?
- B** Milyen érzéseket társítunk a különböző történetekhez? Gondoljunk például Lk 8:41-56 történetére! Milyen érzések ébrednek bennünk a szereplők (Jairus, a beteg asszony, a tanítványok stb.) iránt?

III. Tudjuk-e Jézus szemével látni a világot?

- A** Miként tükröződhet Jézus élete és szolgálata életünkben ezen a héten?
- B** Mi kellene ahhoz, hogy úgy lássuk az embereket, mint Jézus?

Összefoglalás: Jézus szolgálatának maradandó befolyása nemcsak szavaiban és csodáiban nyilvánult meg, hanem mai követőinek életében is.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Ahhoz, hogy Krisztushoz hasonljunk, meg kell ismernünk a Bibliából a jellemét és a küldetését.

Tanítók részére: Jézus történelmi személyiség volt. Jellemének, látásmódjának befolyása igen nagy. Földi életében szembezállt a hagyományos sablonokkal, és ma is harcol a megszokások ellen. Ha szeretnénk az életével és tanításaival összhangban élni, Szentlelkére van szükségünk ahhoz, hogy valóban kiegyensúlyozott képünk alakuljon ki a szolgálatáról. Csak így kapunk meg minden lehetséges képesítést a tanítványsághoz.

Nyitó tevékenység: Kérjünk meg önként jelentkezőket az osztályból, hogy mondják el – ha lehetséges, mindenki előtt –, mi volt a legkedvesebb tapasztalatuk Jézussal! Írjunk fel egy táblára vagy nagyobb méretű lapra mindegyik történetről egy két-három szóból álló emlékeztetőt! Az alábbi két kérdésre is írjuk fel a válaszokat! Amennyiben az eszközök nem állnak rendelkezésre, következzen rögtön a beszélgetés!

Menjünk körbe és kérjük meg az osztály tagjait, hogy mondják el, Jézus példázatai közül melyiket kedvelik leginkább! A következő körben arra kérdezzünk rá, hogy Jézusnak melyik mondása vagy tanítása áll hozzájuk a legközelebb! Végül nézzük át együtt, hogy Jézus jellemének melyik oldalát hangsúlyozzák legerőteljesebben a történetek, a példázatok, illetve a mondások!

Általában Jézusnak azokhoz a tulajdonságaihoz vonzódunk, amelyekkel a legkönnyebben tudunk azonosulni. Például: szeretete, hatalma, igazsága, kegyelme stb. Urunk jelleme valóban megnyilvánul ezekben, ám ha néhány vonást a többi kárára hangsúlyozunk, abban kettős veszély rejlik: nemcsak az Ő személyét látjuk túl egysíkúan, hanem saját hitéletünkben sem lesz meg a szükséges egyensúly.

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: Jézus csak rövid ideig élt a földön. Tudta, hogy Istennel kapcsolatban sok mindent kell nem csupán megtanítania, de „elfeledtetnie” is tanítványaival.

BIBLIAKOMMENTÁR

Tekintsünk át három igeszakaszt! Először állapítsuk meg, mit mondanak a Messiásról, majd gondoljuk át, miként értelmezték (vagy értelmezték félre) szavait/tetteit a tanítványok, illetve a legtöbb ember!

I. A hegyi beszéd

(Tekintsük át Máté 5. fejezetét az osztályban!)

Jézus első nyilvános beszédei közül az egyik Isten országának értékeivel foglalkozott. Bevezetőben olyan dolgokra irányítja a figyelmet, amelyeket a legtöbb ember kerülni igyekszik: a lelki szegénységre (Mt 5:3), a gyászra (4. vers), az alázatra (5. vers), a lelki éhségre és szomjúságra (6. vers) stb. A 17. versben kijelenti: „*Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.*”

Ezután megemlíti néhány jól ismert és fontos ószövetségi törvényt, ezt a mintát követve: „*Hallottátok, hogy megmondatott... Én pedig azt mondom néktek...*” Például: „*Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj... Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre*” (21-22. vers).

Ugyanígy közelíti meg a házasságtörést (27-28. vers), a válást (31-32. vers), az esküdözést (33-37. vers), a bosszúállást (38-42. vers) és az ellenség szeretetét (43-48. vers). Képzeltetjük, mennyire megdöbbentek a tanítványok! Talán így tűnődtek magukban: *Micsoda? Ha csak gondolok valami rosszra, az olyan, mintha már meg is tettem volna?*

Jézus minden hallgatója tudta, hogy gonosz vagy rossz dolog a gyilkosság, a paráznaság, az esküdözés stb. Arra a következtetésre azonban nem készültek fel, hogy már az is bűn, ha csak effélékre gondolnak.

Elmélkedjünk: „*Ki-ki ahogy gondolkodik magában, olyan ő*” (Péld 23:7, az angol KJV fordítás szerint). Ez azt jelenti, hogy az ember gondolkodá-

sa alakítja tetteit. Jézus a hegyi beszédben ugyanezt próbálta megértetni tanítványaival. Milyen szempontból ellentétes ez a népszerű nézettel, miszerint a szentség és az igazságosság látszata tanúsítja, hogy az ember rendben van Istennel? Ezek szerint tehát miként befolyásolják cselekedeteinket a gondolataink és az érzéseink?

II. A reménység üzenete

(Tekintsük át Mt 15:21-28 verseit az osztályban!)

Amikor egy kánaánita asszony arra kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg a lányát, „*Ó... egy szót sem felele néki*” (23. vers). Ez egyfelől természetes volt, hiszen a zsidóknak akkoriban nem volt ajánlatos idegenekkel kapcsolatot tartani. A tanítványok jogosnak érezték, hogy megfeddjék Jézust: „*Bocsásd el őt, mert utánunk kiált*” (23. vers).

Jézus ekkor úgy válaszolt az asszonynak, ahogy az a zsidó kultúrában elfogadott volt. Szavai bizonyára kedvező visszhangra leltek a tanítványok szívében is: „*Én nem küldtettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz*” (24. vers, új prot. ford.). Miután az asszony tovább kérlelte, Jézus így szólt: „*Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni*” (26. vers).

Az asszony bizonyára hasonló választ várt, mégis érezte, hogy Jézus nem átlagos zsidó férfi. „*Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az ő uroknak asztaláról aláhullanak*” (27. vers) – felelte.

Jézus megjutalmazta az asszony hitét, arra emlékeztetve tanítványait és bennünket is, hogy a gyógyulás és az üdvösség nem csupán az Isten népéhez tartozók kiváltsága.

Elmélkedjünk: Jézus keményen megfeddhetne volna tanítványait bigottságukért és keményszívűségükért ott, az asszony jelenlétében. Ehelyett inkább arra használta ezt a találkozást, hogy bemutassa tanítványainak, mennyire szűklátókörű a gondolkodásuk. Először nem is vettek észre semmit abban, ahogyan az asszonnal beszélt. Miért volt Jézus tapintatos tanítási módszere sokkal hatásosabb, mintha az általuk olyannyira megvetett asszony előtt szégyenítette volna meg őket?

III. Jézus bátorítja csüggedt tanítványait

(Tekintsük át Lk 24:13-35 verseit az osztályban!)

Krisztus feltámadása napjának estéjén két tanítvány ment az Emmaus felé vezető úton. Út közben egy idegen csatlakozott hozzájuk, akiben nem ismerték fel Jézust. Útitársuk megkérdezte (17. vers): „*Micsoda szavak ezek, amelyeket egymással váltotok jártotokban?*” Erre ők beszéltek a Messiással kapcsolatos reményeikről, majd arról is, hogyan foszlottak szét ezek a remények Jézus kereszthalálával, ami miatt zavartak és csalódtak lettek.

Miután Jézus elmarasztalta a két tanítványt, mert félreértették az Írásokat, tanította őket: „*És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik őfelőle megíratnak*” (27. vers). Az Írások alapján tudhattak valamit a Messiásról, de nem annyit, amennyire szükségük lett volna. Mint sokunknak, nekik is „el kellett feledni” néhány berögződött téves gondolatot ahhoz, hogy jobban megismerjék és értékeljék Jézust.

Elmélkedjünk: Tudjuk, hogy a Bibliában megtaláljuk a választ életünk fontos kérdéseire; az Ige szól az üdvösségünkkel, az erkölccsel, az eljövendő élettel kapcsolatos igazságokról. Ám amíg itt élünk a földön (sőt, az örökkévalóságban is), tanítványként mind többet és többet megtudunk Isten dolgairól. Milyen bizonyítékait látjuk az életünkben annak, hogy mélyülnek, bővülnek ismereteink Krisztus jellemét és szolgálatát illetően?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Az általános elgondolással ellentétben a Biblia nem egy munkafüzet, amiben kvíz- vagy tesztkérdésekre találunk választ. Lelki irányelveket is tartalmaz, amelyeket különböző élethelyzetekben és körülmények között alkalmazhatunk. Tanácsai alapján válaszolhatunk az életben felmerülő kérdésekre, legyenek azok egyszerűek vagy nagyon bonyolultak. A Biblia azonban mindezeket túl arra tanít, hogyan hasonulhatunk Jézushoz.

Gyakorlati kérdések:

Kérjük meg az osztály tagjait, hogy mondják el, hány éve keresztények/hetednapi adventisták! Ezután tegyük fel a következő kérdéseket:

- 1) Mikor tanultál valami újat Jézus követéséről a legutóbb?
- 2) Most milyen a lelki életed ahhoz képest, amilyen akkor volt, amikor tanítványa lettél?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Tanítványságunknak az emberi élet szakaszaihoz hasonló fázisai vannak: gyerekkor, kamaszkor, ifjúkor, felnőttkor, idős kor stb. A szakaszok önmagukban se nem jók, se nem rosszak. A növekedés az élet része. A növekedés megtorpanása azt jelzi, hogy valami nincs rendben. Példa: a felnőtteket nem túl gyakran dicsérik meg, ha „gyerekesek”, a fiataloknak pedig gyakran mondogatják, hogy „nőjenek már fel”.

Tevékenység: Ha van egy fehér tábla, rajzoljunk fel öt oszlopot, és fejlékként írjuk oda a következő címszavakat: gyerekkor, kamaszkor, ifjúkor, felnőttkor és időskor! Kérjük meg az osztály tagjait, hogy mindegyik oszlopba írjanak be néhány tulajdonságot, ami a tanítványságukra jellemző! Ha nincsenek megfelelő eszközök, akkor egyszerűen csak beszéljünk el mindegyik csoportról, és kérjük meg az osztály tagjait, hogy soroljanak fel mindegyik szakaszhoz néhány jellemzőt!

Előfordul időnként, hogy azért ostorozzuk magunkat, mert nem vagyunk olyan „tüzesek”, mint amikor elfogadtuk Krisztust. Olyan ez, mintha azt mondanánk, hogy a házaspárok már nem is szeretik igazán egymást, ha nem olyan szenvedélyesek, mint házasságuk elején voltak.

Beszéljük meg: Hogyan ápolják a keresztények Krisztus és országa iránti szeretetüket a keresztényi életük különböző fejlődési szakaszaiban? Vajon a különböző szakaszokban eltérés tapasztalható?

MÉG NEM VAGYUNK KÉSZEN

A vasárnapok mindig zsúfoltak voltak Lídia és testvérei életében. Szüleik törekedtek arra, hogy családjukat bevonják a helyi templom szolgálatába.

Egy napon megismerkedtek egy Moises nevű férfival, akiről megtudták, hogy egy közeli hetednapos adventista gyülekezet presbitere. Lídia édesanyjára igen jó benyomást tett, hogy az adventisták minden szombat délelőtt együtt tanulmányozzák a Bibliát. Elhatározta, hogy ellátogat a gyülekezetükbe, majd attól fogva minden héten részt vett az istentiszteleteken, öt gyerekével együtt. A férje ellenkezése dacára meg is keresztelkedett. Lídia és a nővére idővel szintén a közösség aktív tagja lett.

Lídia éneklése szépen fejlődött, és hamarosan kitűnt, hogy nagyon tehetséges. Egy nyilvános előadás után egy énekegyüttes szerződést ajánlott fel neki. Franciaországi turnéra hívták.

Lídia mindenképpen meg akarta tudni, mi Isten terve. Szegénységben éltek, tehát nagy szükségük volt a pénzre, de nem tudott dönteni. A szerződés-kötés napja éjjelén egy álmot látott.

„Családunk a szomszédokkal fenn volt a tetőn. Hirtelen nagy zajt hallottunk, és láttuk, hogy valami lefelé ereszkedik. Édesanyám mondta, hogy itt a világvége. Remegve kértem: ha ez valóban a világvége, akkor szóljon Istennek, hogy még nem vagyunk készen!

A ragyogó, fehér felhő egyre közelebb jött. Megláttam Jézust. Megkérdezte, miért rejtőzködöm előle. Meg sem tudtam szólalni.

‘Csak azért jöttem, hogy elmondjam: bízz bennem, és kövess engem! Ez még nem a világvége.’ – Aztán integetett, és távozott a felhőn.”

Lídia másnap reggel közölte szüleivel a döntését: nem írja alá a szerződést az együttesel, és nem is fog velük énekelni. Inkább saját kórust szervezett a gyülekezetben, és Cape Verde szigetein egyik helyről a másikra utazva szolgálnak az Úrnak.

Lídia férjhez ment a gyülekezet orgonistájához, két gyermekük született. Szenegálban élnek, és együtt tisztelik, szolgálják Istent. Lídia ma is nagyon örül döntésének, amihez egész életében hú akar lenni.

Tanítványok képzése hasonlatokkal

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: *Máté 13:34-35*

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: A történetek és illusztrációk nem csak „hézagpótlók” a prédikációkban és az előadásokban, hanem inkább eszközök, amelyek által az üzenet eljut a hallgatókhoz!

Érezni: Jézus azért is volt népszerű a hallgatói között, mert tudta, hogyan kell a figyelmet megragadva előadni egy jó történetet!

Cselekedni: Fejezzük be a következő mondatot egy-egy mai hasonlattal, ami az evangélium értékeit közvetíti! „Hasonló a mennyeknek országa a...”

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. A történetekre könnyebben emlékszik az ember, mint a tényekre.

- A** Figyeljük meg Jézus példázatait! Többnyire milyen tevékenységek képezték e példázatok alapját?
- B** Ha a mai kor emberének állítanánk össze szemléltető történeteket, milyen témákat választanánk?

II. A Jézus történeteinek nagy része éppen olyan időszerű ma, mint kétezer éve, főként az emberi kapcsolatokról szólóak.

- A** Vajon miért érthetőek ma is ezek a történetek, mint pl. az irgalmas samaritánus vagy a tékozló fiú esete?
- B** Miért hagyta Jézus gyakran befejezetlenül a történeteket?
- C** Mi volt a célja azzal, hogy történeteit példázatokban mondta el? Milyen tanulság rejlik ebben számunkra?

III. Hallgatóságot szeretnénk? Mondjunk történetet!

- A** Az írott és az elektronikus sajtó szóözönétől elárasztott társadal-

munkban hogyan tehetünk szert hallgatóságra? Miért van erre szükség?

B Melyik történetednek a legnagyobb a hatása?

Összefoglalás: A valóban jelentős technikai fejlődés mellett még mindig a (filmek, tévéműsorok, könyvek, magazinok által közvetített) személyes történetek számítanak a keresztényi értékek közlésében a legeredményesebb módnak. Keresztényként élünk-e ennek az előnyeivel?

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Jézus bemutatta, milyen hatalmas erővel lehet hirdetni a történetek és példázatok által a kegyelméről és szeretetéről szóló igazságot.

Tanítók részére: Társadalmunkat a média hatása uralja. A nyomtatott sajtó, a hangfelvételek, a média és az internet által közvetített kép- és híráradat özönében azonban az emberek még mindig megállnak néhány percre, hogy meghallgassanak egy jó történetet. A Biblia magját tulajdonképpen történetek összessége alkotja: történetek Istennek az emberekért végzett tetteiről, továbbá népe tagjainak egymáshoz, valamint a „kívülállókhoz” fűződő kapcsolatáról. Jézus hatékonyan kommunikált történetekkel. Az irgalmas szamaritánus, a tékozló fiú és a jó pásztor példázatai egyetemes érvényűek, mindenkihez szólnak; hívők és nem hívők egyaránt ismerik. Előttünk is az a feladat áll, hogy bemutassuk a társadalomnak az evangéliumot és tanítványokká tegyük az embereket. Ez jó kétezer év múltán is megtehető történetek és példázatok segítségével.

Nyitó tevékenység: A történetek visszhangra találnak az emberek lelkében, elmondhatók egy-egy beszélgetés vagy előadás során, de közvetíteni lehet filmek, színdarabok, regények vagy más művészi eszközök segítségével is. Victor Hugo *A nyomorultak* című regényében olyan fontos lelki témákat feszeget, mint a megváltás és a megbocsátás, és ez a film, ill. hangjáték feldolgozásban is kitűnik. Fjodor Dosztojevszkij: *A Karamazov testvérek* című regénye pedig a lelki harcot követi nyomon, amit a jót és a rosszat összebékíteni próbáló emberek vívnak. Ez is egy példa arra, hogy a történetek segítségével miként közvetíthetünk erkölcsi, lelki üzeneteket.

Kérdezzük meg az osztály tagjait, hogy melyik könyv, film, zene, előszóban hallott történet vagy egyéb elbeszélő forma lelki mondanivalója, üzenete hatott rájuk erősen! Beszéljenek az adott történet hatásáról!

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: Jézus remekül adta elő a történeteket, mert azonosulni tudott hallgatóival. Tudta, mivel ragadja őket magával. A földművelekről, halászokról, háziasszonyokról, szülőkről és gyerekekről szóló történetek szereplőivel a legtöbb hallgató azonosulni tudott.

BIBLIAKOMMENTÁR

A történetek a kommunikáció hatékony eszközei.

I. Üzenetközvetítés az élet kockáztatása nélkül

(Tekintsük át 2Sám 12:1-14 verseit az osztályban!)

Kérdés: Hogyan lehet helyreigazítani egy királyt (vagy főnököt, házastársat) úgy, hogy közben ne sérüljön a kapcsolat? Nagyon óvatosan!

Dávid király megölette Uriást, hogy elvehesse a feleségét, Betsabét. A király azt hitte, hogy nem fogják leleplezni. Dávid és Betsabé titka valóban rejtve volt az emberek többsége előtt, Isten előtt azonban nem. Ő pedig megbizta prófétáját, Nátánt, hogy menjen és mondja Dávid szemébe a bűnét.

Gondoljunk bele! Király lévén Dávid nem tartozott senkinek számadásal, teljhatalma volt. Nátán beszélhetett Isten ítéletéről, de emberi szempontból Dávidnak nem kellett volna meghallgatnia, sem meghagynia a próféta életét.

Nátán úgy mondta el Dávid történetét, hogy a király helyett gazdag embert említett, az asszony helyett pedig egy bárányt. Igazságérzete és erkölcsi ítélőképessége miatt Dávid indulattal kiáltott fel: „*Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, aki azt cselekedte*” (2Sám 12:5)! És miközben az igazságérzet még mindig munkált benne, hallania kellett Nátán feddő kijelentését: „*Te vagy az az ember*” (7. vers)! Dávid még jóformán fel sem fogta, hogy mivel vádolták meg, máris olyan helyzetben találta magát, amiből nem menekedhetett.

Elmélkedjünk: Nem minden történet ilyen erőteljes, de minden történet hatásos, amennyiben megpendíti bennünk az igazság, a kegyelem, a szeretet, a becsületesség vágyának húrjait. Milyen - valós vagy kitalált - történetek jutnak eszünkbe, amelyek a legnagyobb hatást tették az életünkre? Milyen jellegűek voltak ezek a hatások?

II. A földműves, a mag és a talaj

(Tekintsük át Mt 13:1-23 verseit az osztályban!)

Történetmondás mesterfokon! Jézus a hallgatók által jól ismert, egyszerű környezetben mond el egy olyan történetet, ami legalább három szinten hat a hallgatókra.

Először, ott a földműves, a magvető. Egy mezőgazdaságra épülő társadalomban Jézus minden hallgatójának bizonyára volt földműves ismerőse, ha éppen nem maga is az volt. Tehát tudták, mit jelent elvetni a magot a földbe, majd várni a legjobbakat, hiszen a földművelés során nincsenek biztosítékok. A földműves elveti a magot a talajba, és attól kezdve már semmi nincs az irányítása alatt: sem az időjárás, sem a kártevők, sem a szárazság stb.

Másodszor, ott a mag. A mag nem határozhatja meg, hogy hová esik. Lesz-e termés vagy sem, ez kizárólag a magvetőn múlik, és azon, hogy a mag milyen talajba kerül.

Harmadszor, ott a talaj. Van keményre taposott talaj, vékony, köves talaj, gazzal és gyommal telenőtt talaj és termékeny talaj.

A jó történet nemcsak egy szinten szólítja meg a hallgatót/olvasót. Például a földművessel való azonosulás azt jelentheti, hogy a korlátozott lehetőségekből a legtöbbet hozzuk ki, másrészt megfontoltan kell vetni a magot. Ha a mag „szerepét” vesszük magunkra, akkor megpróbáljuk tudatosítani, milyen környezetbe is „vetett” bennünket a Magvető, és milyen kihívások várnak ránk, milyen veszélyek leselkednek ott a lelki életünkre. A talaj szerepével úgy azonosulhatunk, ha tisztán látjuk lelki állapotunkat és igyekszünk Isten segítségével jobbítani szívünk - köves, gazos, keményre taposott, ledöngölt - állapotán, hogy minél termékenyebb legyen és gyümölcsöt teremjen Isten országa számára.

Elmélkedjünk: Miről szól ez a példázat? Beszéljük meg: vajon a magvetőről, a magról vagy a talajról? Milyen szinteken azonosultak a példázat elemeivel az emberek akkor és most?

III. A történet magyarázatra vár

(Tekintsük át Mt 21:28-32, Lk 14:16-24 és Lk 20:9-19 verseit az osztályban!)

A jó történet, példázat vagy hasonlat nem mindig fejt meg pontosan önmagát. Jézus szinte mindig nyitva hagyta történetei végét. A tékozló fiú példázata például e szavakkal zárul: „Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott” (Lk 15:32). Sikert-e az apának rábeszélnie az idősebb fiát, hogy menjen be a házba és vegyen részt a mulatságban? Vagy talán az idősebb fiú úgy döntött, hogy nem hajlandó egy fedél alatt élni züllött öccsével? Jézus hagyja, hogy hallgatói maguk színezzék ki a részleteket; nem mondja el nekik, miként végződik a történet vagy mit kellene gondolniuk.

A Mt 21:28-32, Lk 14:16-24 és 20:9-19 verseiben feljegyzett történeteket Jézus egyértelműen azért mondta el, hogy rávilágítson Isten és népe kapcsolatára. Röviden foglalta össze, de szándéka világos volt. „*És igyekeznek vala a főpapok és az írástudók kezeiket öreá vetni azon órában; de félenek a néptől; mert megérték, hogy ő ellenük mondta e példázatot*” (Lk 20:19).

Elmélkedjünk: A történetek, példázatok és hasonlatok sokszor nem csupán az üzenet illusztrációi, hanem maguk az *üzenetek*. Mi a fő mondanivalója Jézus történetének Mt 21:28-32 verseiben, és hogyan ábrázolja az Isten és népe közötti kapcsolatot? Vajon Jézus miért burkolta történetekbe az igazságot, és miért nem nyíltan, leplezetlenül mondta el?

Megbeszélendő kérdések:

A gyülekezeten kívül leginkább hol hallunk még történeteket vagy példázatokat a különböző élethelyzetekkel kapcsolatosan? Milyen céllal találják ki ezeket a történeteket?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Az élet tanulságos leckéit mindenhol megtalálhatjuk magunk körül. Egyeseknek különös érzékük van ahhoz, hogy a különböző élethelyzetekben megtalálják a lelki tanulságot, másoknak ezt gyakorolni kell.

Gyakorlati kérdések:

Ha Jézus most a földön élne, valószínűleg a számunkra is ismerős, mindennapi élethelyzetekből venne gyakorlati példákat. Biztosan kevesebb történetet mondana a földművesekről és a halászokról, ugyanakkor többet a profi atlétákról, a közélet híres szereplőiről, a tudósokról, az orvosokról.

- 1) Miért fontos ismernünk a közönséget?
- 2) Milyen típusú emberekkel próbáljuk megismertetni az evangéliumot? Különböznek-e a módszereink, amelyek segítségével igyekszünk megközelíteni őket?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Ma is értékelik a jó történeteket, de a társadalom sokkal összetettebb, mint Jézus korában volt. Például az emberek manapság jóval kevesebb ideig tudnak figyelni, mint Jézus korában vagy egy évtizede.

Tevékenység: Ha van fehér táblánk, írjunk fel ötleteket, hogy miként használhatják a keresztények a modern médiát a bibliai értékek hirdetésére! Fogalmazzuk meg, milyen jellemzői legyenek egy ilyen üzenetnek (formáját, felépítését illetően); milyen célközönségnek szánjuk; és milyen eredményt remélünk elérni általa! A beszélgetés közben képzeljük el, hogy Jézus is ott van a teremben! Milyen kritikát fogalmazna meg, hogy ötleteink a lehető legjobb eredményre vezessenek? Milyen javaslatokat adna?

GYEREKEK HITE - NIGERBEN

Niger lakossága 9 millió, és az emberek túlnyomó többsége muzulmán. Az állami törvények szerint tilos bármilyen formában is hirdetni a keresztény hitet. Aki ezt mégis megpróbálja, arra börtön, halálbüntetés vagy kiutasítás vár. Istennek azonban itt is vannak útjai. Az ADRA munkásait még a nem keresztény országok többségében is szívesen fogadják.

Látogassunk meg egy - az ADRA által fenntartott - iskolát Nigerben! Ismerkedjünk meg két kisdíákkal, Mariamával és Musztafával!

„Mariama vagyok. Nagyon örülök, hogy az ADRA iskolába járhatok. Ha nem járhatnék ide, nem tanulhatnék meg írni-olvasni. Tíz éves voltam, amikor anyám feleségül akart adni egy nálam pár évvel idősebb fiúhoz. Én tiltakoztam, mire ő nagyon dühös lett, hiszen ha férjhez adhatott volna, pénzt és ajándékokat kaptak volna értem. Apám viszont megértett, és mellém állt. Segített, hogy iskolába mehessenek, és megtanulhassak olvasni. Valami más is történt még. Tanárainktól sokat hallunk Jézusról, akit nagyon megszerettem. Beszéltem is róla a családomnak, amiért haragszanak. Meg is vertek, mert keresztény akarok lenni. Anyám sokszor vacsora nélkül küld lefeküdni, én mégis hűséges akarok lenni Jézushoz!”

„Engem Musztafának hívnak, 12 éves vagyok. Én is az ADRA iskolába akartam járni, de apám nem engedett. Elszöktem az iskolába, és az ajtó előtt álltam, úgy hallgattam az órákat. A tanár felfedezte, hogy apám akarata ellenére megyek az iskolába. Hosszan beszélgetett velem, aztán megpróbálta rábeszélni apámat, hogy engedjen el. Végül egy ADRA munkásnak sikerült meggyőznie őt, és beiratkozhattam. Pár hónapja hallgatom a bibliai történeteket, és járok a szombati istentiszteletekre is. Egyre többet tudok Istenről és Jézusról, aki a Testvérem és a Barátom! Én is keresztény akarok lenni, mint a tanárom!”

Isten csendben munkálkodik e muzulmán ország lakóinak a szívében. Imádkozzunk munkásainkért és a Musztafához és Mariamához hasonló, hitűkhöz hűséges gyerekekért és a családjukért!

A tanítványság és az ima

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: János 17:20-21

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: A tanítvány életének létfontosságú eleme az ima!

Érezni: Beszéljük meg, mennyire fontos az ima, ugyanakkor tegyük hozzá, hogy nem mindent tudunk megmagyarázni „működésével” kapcsolatban!

Cselekedni: Buzdítsuk a tagokat, hogy imaéletük hassa át mindennapjaikat!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Az imának nem csupán az a célja, hogy „megkapjunk dolgokat”!

- A** Nevezzünk meg a Bibliából néhány kiemelkedő imaéletű hithóst! Az ő tapasztalatukban mennyire tükröződik a saját véleményünk az imádságról?
- B** Ha egy szóval jellemezhetnénk a hatékony imát, mi lenne az? Miért éppen ezt választottuk? Mit árul ez el Istenről?

II. A hatékony imának nincs titkos formulája

- A** Az ima tiszta és egyszerű kommunikáció Istennel. Milyen témák fordulnak elő leggyakrabban imáinkban? Miért éppen ezek?
- B** Mit jelent számunkra, hogy Isten törődik azzal, ami nekünk fontos? Milyen érzés tudni, hogy meghallgatja imánkat?
- C** Miért nehéz néha, hogy Isten az általa jónak látott időben válaszol imáinkra?

III. Szüntelen imádkozzatok!

- A** A Biblia nagy hithősei állandóan Isten jelenlétében éltek. Hogyan tudjuk saját életünkben is tudatosítani ezt?
- B** Tudja-e környezetünk, hogy milyen fontos számunkra az ima?

Összefoglalás: Az imában erő van! Nem az a lényeg, hogy megmondjuk Istennek, mit tegyen és Ő megteszi. Az ima által Isten gondolatait átvesz-
szük, és azok szerint is fogunk élni.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Az ima a tanítvány életének lényeges eleme. Sokkal többet jelent annál, mint hogy „választ kapunk kéréseinkre”.

Tanítók részére: A legtöbb ember sok téves gondolatot dédelget az imával kapcsolatban; mintha varázsige lenne, amivel rákényszerít-
heti Istent arra, hogy mindazt megtegye, amit csak kér. Mások pedig úgy vélik, hogy ha kéréseik nem teljesülnek, akkor nem imádkoztak elég kitartóan vagy gond van a lelki életükkel. E heti tanulmányunk bemutatja, hogy az imatapasztalat nem feltétlenül a lelki élet muta-
tója. Nagyon sok istenfélő ember imádkozik úgy, hogy nem kap választ imáira vagy nem ismeri fel azt.

Nyitó tevékenység: Kérjük meg az osztály tagjait arra, hogy beszéljenek legelső élményeikről az imával kapcsolatban! Lehet, hogy a gyerekkor-
ukban tanult imákat idézik majd fel („Én Istenem, jó Istenem, becsukó-
dik már a szemem...”). Mások emlékezetes imatapasztalataikat mondják el, esetleg olyan válsághelyzetek jutnak eszükbe, amikor látszólag nem kaptak választ imájukra. Legyen a beszélgetés meghitt, biztosságot sugárzó, hogy a tagok őszintén elmondhassák élményeiket, véleményü-
ket éppúgy, mint kételyeiket!

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: Az imával kapcsolatosan könnyű egyszerűsítve kije-
lenten, hogy Isten „mindig” megteszi ezt meg ezt, amazt pedig „soha”. Ám ahogy látni fogjuk, az ima az Isten és ember közötti pár-
beszéd egyik legtitokzatosabb formája. Mindig imádkozzunk, de csak óvatosan beszéljünk imáink eredményéről!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Egy igaz ember imája

(Tekintsük át Dán 9:2-19 verseit az osztályban!)

Dániel imáját olvasva több érdekes szempontra is felfigyelhetünk: Először is Dániel többes szám első személyben imádkozott. Ez azért fontos, mert másokért imádkozva gyakran nem azonosítjuk magunkat velük. Dániel azonban így imádkozott: „Vétekez**tünk** és gonoszságot művelt**tünk**, hitetlenül cseleked**tünk** és pártot ütött**tünk** ellened, és eltávozt**tunk** a te parancsolataidtól és ítéleteidről” (Dán 9:5, kiemelés a szerzőtől). Dániel az egyike azoknak, akikről semmilyen negatív feljegyzés nincs a Bibliában, ő mégis azonosította magát népével, akik kétségtelenül vétettek a felsorolt dolgokban. A próféta nem akarta csak őket kárhóztatni, ezért többes számban beszélt, teljes mértékben azonosítva magát a néppel.

Miután megvallotta a saját és népe bűneit, Istent dicsőítette hatalmáért. „Nagy”, „rettenetes”, „igaz”, „irgalmas”, „megbocsátó” – ilyen jelzőkkel illette a mindenható Istent (lásd 4., 7. és 9. vers). Más szóval, miután megvallotta hiányosságait, elismerte, hogy egyetlen reményük a hatalmas és igazságos Isten kegyelmében, megbocsátásában van. Dániel kérése egyszerű és lényegre törő: „Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmes, és cselekedd meg...” (19. vers). Dániel nem akarta megszabni Istennek, hogy mit tegyen. Csak annyit kért, hogy Isten cselekedjen népéért.

Elmélkedjünk: A Biblia arra tanít, hogy buzgón és kitartóan imádkozunk. Dániel imája viszont arra is emlékeztet, hogy bízunk: Isten megteszi, ami szerinte a legjobb (nem feltétlenül azt, amit mi szeretnénk). Milyen példákat találunk még a Bibliában az eredményes, erős imára? Imádkoztunk már Dánielhez hasonlóan? Ha nem, miért nem? Ha igen, milyen eredménnyel járt?

II. Szüntelen imádkozatok!

(Olvassuk el Mk 1:35 versét az osztályban!)

Jézus kora hajnalban felkelt imádkozni és gyakran egész éjjel imádkozott. Emiatt némelyek feltételezik, hogy Isten kedvét leli abban, ha az alvást feláldozzuk a buzgóbb imaéletért. Ez azonban nem állja meg a helyét. Jézus nem sugallja azt, hogy erény lenne alvás helyett is imádkozni. Inkább arra gondolhatunk itt, hogy valamennyien voltunk már olyan

helyzetben, amikor olyan súllyal nehezdedtek ránk a rajtunk kívül álló történések vagy körülmények, hogy sem aludni, sem enni nem tudtunk. Eközben egyetlen reményünk az maradt, hogy Istenbe kapaszkodjunk, és Jákóbbhoz hasonlóan így imádkoztunk: *„Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet”* (1Móz 32:26). Jákób hosszú, éjszakai küzdelme az anyállal, valamint Krisztus Gecsemáné kerti tapasztalata arra tanít, hogy fontos a kitartó, következetes ima.

Elmélkedjünk: Az imában, akárcsak az üdvösségben a hit a lényeg, nem pedig a cselekedetek. Nem azért imádkozunk, hogy Isten a tetszésünk szerint megadja a kéréseinket, hanem azért, *mert nem tehetünk mást*. Mikor esik leginkább nehezünkre imádkozni? Hogyan győzzük le ezt a nehézséget? Fogalmazzuk meg, mit jelent számunkra az imádság! *„Az ima számomra...”*

III. Imádkozzunk akkor is, ha nem jön válasz!

(Tekintsük át 2Kor 12:7-10 és Lk 22:39-44 verseit az osztályban!)

Sajnos túl sok kereszténnyel esik meg, hogy ha elmondják: nem látnak feleletet imájukra, mások erre azt mondják, hogy nincs elég hitük vagy „rosszul” imádkoznak. Más szóval: ha több hitük volna vagy jól imádkoznának, Istennek válaszolni „kellene” imáikra.

Ez első hallásra talán elfogadhatónak tűnik, a gyakorlatban azonban egyáltalán nem így van. Imádkozunk a mindentudó, szerető Istenhez, de magunktól nem tudjuk biztosan, hogy jó-e, amit kérünk, sőt sokszor azt sem tudjuk, egyáltalán mit kellene kérnünk. Figyeljük meg, mit mond Pál apostol: *„tövis adatott nékem a testembe, a Sátán anyyala, hogy gyötörjön engem”* (2Kor 12:7). Pál nem volt hitetlen, mégis bármennyit imádkozott is a gyógyulásért, Isten megengedte, hogy imái válasz nélkül maradjanak – legalábbis látszólag.

Pál előtt nem volt kétséges, hogy Isten tudja, mit tesz. *„Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el”* (9. vers). Így összegzi a gondolatot: *„Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel... mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős”* (9-10. vers).

Egy másik példa, amikor az ima látszólag „válasz nélkül” maradt: Jézus imája a Gecsemáné kertben (Lk 22:39-44). Amikor az egész világ bűn-

terhe a vállára nehezedett, senki sem hibáztatta volna Jézust, ha szabadulásért könyörög. Ő azonban meghajolt Atyja tökéletes akaratát előtt, és engedte, hogy az történjék vele, amit a megváltás terve megkövetelt. Természetesen volt elég „hite”, ami megszabadíthatta volna a szörnyű halálnemtől, de ahhoz is volt elég „hite”, hogy teljesítse feladatát az emberiség megváltásáért.

Elmélkedjünk: Ahhoz kell több hit, hogy az ima által megkapjuk, amit kérünk, vagy pedig elfogadjuk Isten tökéletes akaratát? Beszéljünk erről!

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Szívesen szolgálnánk Istent, ha rá lehetne kényszeríteni, hogy mindenáron adja meg, amit kérünk? Vagy jobb, hogy néha olyan választ ad, amit majd csak az örökkévalóságban tudunk teljesen megmagyarázni vagy megérteni?
- 2) Melyik bibliai szereplő, igevers, ígéret stb. segített a leginkább abban, hogy jobban megértsük az ima lelki fegyelmű erejét, illetve hatását? Miért éppen az?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Az ima témaköre nemcsak összetett, de azt is mondhatjuk, hogy egyesek számára a büntudat forrása lehet. Némelyek bármikor elő tudnak adni egy-egy történetet lélegzetelállító imatapasztalatról, mások életében pedig ritka a különleges válasz. Ezért tehát igen tapintatosan beszéljünk erről a kérdésről!

Gyakorlati alkalmazás: Amikor Pál ezt tanácsolta a thesszalonikai hívőknek: „szüntelen imádkozzatok” (1Thessz 5:17), nem azt akarta mondani, hogy „térden állva” éljenek. Arra gondolt, hogy mindig az imádságos lelkület uralja szívüket és elméjüket.

Tevékenység: Kérjük meg az osztály tagjait, hogy mondjanak el egy-egy különleges tapasztalatot a „Szüntelen imádkozzatok” elvvel kapcsolatban!

- 1) Egyszerűen fogalmazva: az ima egyfajta kommunikáció: Istenhez szólnunk és meghallgatjuk Őt. Mikor szólt hozzánk Isten? Mit mondott?
- 2) Honnan tudhatjuk, hogy mikor imádkozunk „jól”?

LÉGKONDITIONÁLT EVANGELIZÁTOR

Francis nem volt elragadtatva az egyháztól, amelyhez a nővére csatlakozott.

Először a ruhatárát cserélte le, aztán pedig nem volt hajlandó bizonyos ételeket megenni. De ami a legrosszabb az egészben: nem dolgozott szombaton! „Milyen emberek lehetnek ezek!” – füstölgött magában. „Lusta népség! Manapság nagyon nehéz munkát találni, miből élnek meg, ha nem dolgoznak szombaton?” Gondolatban ilyen és ehhez hasonló, gúnyos megjegyzéseket szórt nővéreire, de úgy döntött, türelmes lesz hozzá. Biztos volt abban, hogy ha majd kijózanodik, úgymint visszatér a család vallásához.

Nővére mindig boldogan, énekelve érkezett haza a gyülekezetből. Beszámolt neki minden történetről és prédikációról. Francis tapintatosan hallgatott, de egyáltalán nem érdekelte a dolog. Egy nap megkérte a lányt, magyarázza el neki, miért is ünnepel szombatot. Nővére kinyitotta a Bibliát, és felolvastott neki néhány rövid szakaszt. „Ez érthető!” – gondolta magában Francis. „De én sosem leszek adventista!”

Ő maga lepődött meg a legjobban, amikor mégis ott találta magát egy szerda esti imaórán a gyülekezetben. Az üzenet hatott a szívére. Mire észbe kapott, már rendszeresen járt az istentiszteletekre. Eldöntötte, hogy követni fogja Krisztust. Mosolyogva emelkedett ki a keresztelőmedence vizéből – mégis adventista lett!

Francis klímaszerelőnek tanult, de ezek után biztos volt benne, hogy nem folytathatja a szombati képzéseket. Elhatározta, hogy beszél a főnökével, aki a kérés hallatán dühödten ordított rá. „Én vagyok a főnök, te pedig az inas! Azt hiszed, lóghatsz? Kirúglak, ha nem jössz az órákra!” Így is lett.

Se munka, se fizetés, és még mindig a szüleinél él. Nagyon nehéz időszak következett Francis életében. Az emberek bolondnak tartották, ő mégis bátran tett bizonyosságot hitéről, sőt, házról házra járt missziózni.

Rendíthetetlenül imádkozott, hogy Isten adjon számára egy másik lehetőséget a tanulásra. Imáira válaszul talált egy helyet, ahol nem kellett szombaton órákra járnia. Osztályelsóként végzett.

Néhány éven belül Francist már széles körben elismerték becsületes, minőségi munkájáért. Pénzéből evangelizációs sorozatokat támogat, és maga is sok előadást tart. Legutóbb heten kereszteltek meg munkája nyomán. Nős, három gyermek apja. Hitvallása a következő: „Kérd Istent, Ő mindig válaszol!”

Gyermekek tanítása

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: *Máté 21:16*

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Nemcsak a szülők szolgálhatnak a gyerekeknek! Minden felnőttnek lehet mentori (pártfogó, tanácsadó, nevelő) szerepe valamilyen értelemben.

Érezni: Erősítsük azt az érzést, hogy ebben a munkában nincs értékeőbb feladat annál, mint ha felfedezzük a gyerekek talentumait, és arra bátorítjuk őket, hogy fejlesszék azokat Krisztus szolgálatában!

Cselekedni: Minden héten bátorítsuk valamivel a gyerekeket a gyülekezetben és a környezetünkben!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. A gyerekekben Istentől kapott adottságok és lehetőségek hatalmas tárháza rejlik

- A** Próbáljunk meg visszaemlékezni gyerekkorunkra! Hogyan jellemeznénk az akkori kapcsolatunkat a gyülekezettel?
- B** Hogyan viszonyultak hozzánk a felnőttek életünk során? Szüleink, lelkészünk, tanáraink?
- C** Visszatekintve mit lett volna jó tudniuk álmainkról és törekvéseinkről?

II. Jézus gyengédsége a gyerekek iránt

- A** A Jézusról alkotott képünk mennyiben hat arra, ahogyan a gyerekekkel bánunk?
- B** Hogyan viszonyulnak hozzánk a gyerekek? A velünk való kapcsolatuk alapján mi mindent tudnak meg Istenről?

III. Jézus szeretetét sugározni a legkisebb tanítványai felé

- A** Mít változtat az életünkön, ha ezen a héten kezdjük úgy látni a gyerekeket, mint Jézus?
- B** Milyen korú gyerekekkel tudunk a leginkább szót érteni? Miért?

Összefoglalás: Minél korábbi életkorban kezdjük a gyerekeket Jézus tanítványaivá nevelni, annál jobb eredményre számíthatunk. Megesik viszont, hogy ahelyett, hogy segítenénk kibontakoztatni tehetségüket és növelni lelkesedésüket, azt mondjuk nekik: „Gyertek vissza, majd ha nagyobbak lesztek!” Ez hiba!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Jézus mindig könyörülettel fordult azokhoz, akik sebezhetőek voltak és kockázatos körülmények között éltek. Ezzel is magyarázható, miért szerette annyira a gyerekeket.

Tanítók részére: Talán emlékszünk még arra, amikor az volt az elfogadott elv, hogy „A gyerek legyen látható, de ne legyen hallható”. Ma már a legtöbben egyházunkban is vannak annyira felvilágosultak, hogy tudják: Isten szemében mennyire értékesek a gyerekek. Mégis, amikor a gyerekekért végzett szolgáltról van szó, elismerik, hogy fontos, de úgy vélik: az „valaki más kötelessége”. E heti leckénk arra emlékeztet, hogy mindnyájan felelősek vagyunk gyerekeink tanítványá neveléséért.

Nyitó tevékenység/beszélgetés: Kérjük meg az osztály tagjait, hogy idézzék fel a gyülekezetben átélt, gyerekkori tapasztalataikat! Kik voltak a szombatiszkolai tanítói? Milyen énekeket énekeltek? Milyen emlékeik vannak a lelkészről? Barátságos helynek érezték-e a gyülekezetet, vagy inkább az volt az érzésük, hogy ott „levegőnek nézik” őket?

Mi a helyzet azokkal, akik nem keresztény légkörben nevelkedtek? Vajon ők mit hiányolnak az életükből? Ha nem érte őket gyerekkorukban keresztény hatás, hogyan ismerték meg Jézust?

Aki a gyülekezetben nőtt fel, biztosan nem fogja elfelejteni ezeket az énekeket: „Ha Megváltónk, / ha Megváltónk / eljön mint Király...”, „Gyermekek jöjjetek, / Urunkat dicsérjétek! / Szeressük az Atyát / az ég Királyát...”

Gyerek szombatiskola, anyák napi és hálaadó ünnepélyek, ifjúsági kirándulások, gyülekezeti bográcsozás... - mind kitörölhetetlen emlékként élnek bennünk! Hol lennének most ezek nélkül?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: Nem vagyunk mindnyájan szülők, de mindnyájan voltunk gyerekek. Bár elsősorban a szülők felelősek gyerekeik érzelmi, fizikai és lelki fejlődéséért, a közösségnek is meg kell tennie a részét azért, hogy a gyülekezetben és a környéken Isten szeretete és a keresztény elvek biztonsága vegye körül őket.

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Két lábon járó prédikációk

(Tekintsük át 5Móz 6:4-9 verseit az osztályban!)

A zsidó nép sok-sok generációjának szóló, nagy, átfogó üzenet ebben a szakaszban olvasható. A szakasz címe: *sómá*, amit ezzel a felszólító módú igével fordíthatunk: „*Halld!*”

Az izraeliták nemcsak azt a megbízatást kapták, hogy őrizzék meg emlékezetükben és tartsák tiszteletben hitük minden ősi alapelvét, hanem azt is, hogy adják át azokat utódaiknak. Természetesen ez a közlés szóban történt, ugyanakkor a példaadás is segítette: „*És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz*” (5Móz 6:7-8).

Elmélkedjünk: A gyerekkor a felfedezés ideje. Gyerekeink ekkor tanulják meg, mi veszélyes és mi biztonságos. Szüleiktől és más felnőttektől várják a megbízható ismereteket. Ez nemcsak az iskolában, a gyülekezetben vagy egyéb fegyelmezett keretek között történik, hanem kirándulások, túrák, utazások, sportesemények stb. alkalmával is. Felnőttként, ha egy gyerek a társaságunkban van, máris mentorok vagyunk, és biztosan vizsgálni is fog. A gyerekek annak alapján döntenek el, bízhatnak-e Istenben, hogy bennünk megbízhatnak-e vagy sem. Milyen példaképeink voltak gyerek- és felnőttkorunkban, akik meggyőztek arról, hogy bízhatunk Istenben? A gyerekek, fiatalok közül kiket tudtunk Krisztus és országa felé terelgetni? Hogyan?

II. Az élet ajándéka

(Tekintsük át Mt 9:18-26, Mk 7:24-30, Lk 9:37-43 verseit az osztályban!)

A halál végzetes, és az a letragikusabb, ha gyerekek meghalnak, még mielőtt felnőnének, kifejlődne a személyiségük, a sok-sok adottságuk és a bennük rejlő tehetség. Emiatt annyira kiemelkedők a fenti igeszakaszokban említett csodák. Jézus nem csupán a családok egyik tagját adta vissza, hanem a szülők minden reményét és álmát is a gyermekükkel kapcsolatban.

Sőt olyan ajándékot adott a gyerekeknek, amit bizonyára egész hátralévő életükben kincsként őriztek: a tudatot, hogy azért kapták vissza életüket, mert Istennek terve volt velük. Azt akarta, hogy felnövekedve tiszteljék Őt és talentumaikkal a dicsőségét szolgálják.

Elmélkedjünk: Aki foglalkozott már gyerekekkel, tudja, hogy fantasztikus lehetőségek rejlenek bennük. A ma még suta és félszeg gyerekekből 15-20 év múlva egyetemi hallgatók, az orvosi és jogi karok hallgatói lesznek, ők ülnek majd az irányítótornyokban, fejlesztik ki a legújabb internet-oldalakat vagy olvassák fel a híreket a tévéhíradóban. Közösségünk hogyan mutatja ki, hogy értékeli a gyerekeket és fiatalokat? Elég ennyi? Indokoljuk válaszukat! Milyen pozitív történeteket tudunk elmondani azokról a (volt) gyerekekről, akik a szombatiskolai csoportjainkba jártak?

III. „... e kicsinyek közül...”

(Tekintsük át Mt 18:1-7 verseit az osztályban!)

Jézus többek között azért is állt ki a gyerekek mellett, mert gyakran senki nem képviselte az érdekeiket. Természetesen vannak szüleik, nagyszüleik, tanáraik, mentoraik, de sokszor sajnos túl későn veszik észre, hogy egyik-másik kicsúszott a kisebbek közül, és veszélyes magatartási mintákat sajátított el.

Sátán a legveszélyesebb fegyvereivel éppen gyerekeinket és fiataljainkat célozza meg. Hogyan tudjuk felvértetni őket a világ kísértéseivel szemben?

Beszélgük meg:

- 1) Gyerekkorunkban kik segítettek, hogy megmaradjunk a „keskeny úton”? Mit tettek?

- 2) Emlékeink szerint milyen kísértésekkel küzdöttünk fiatalon? Miben hasonlítanak és miben különböznek ezek a mai gyerekekre, fiatalokra leselkedő kísértésektől?
- 3) Milyen módszerekkel mérsékelheti a gyülekezet e kísértések erejét?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Könnyű elvontan beszélni a gyerekek tanítvánnyá neveléséről, hiszen ki vitatkozhat az elvekkel? Az elmélet és a gyakorlat közötti esetleges szakadékot az hidalhatja át, ha sikerül az osztály tagjait arra készíteni, hogy a felismert elveket váltsák is tettekre.

Gyakorlati kérdések:

Mindnyájan tudjuk a Bibliából, illetve személyes tapasztalatból, hogy az a legjobb, ha az ember már gyerekkorban megismeri az evangéliumot és a tanítványság lényegét. A következő bibliai ígéretnek is ez az alapja: „*Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól*” (Péld 22:6, új prot. ford.). Ez az ígélet nemcsak a szülőknek szól, hanem minden felnőttnek, aki szeretné, hogy a gyerekek és a fiatalok ragaszkodjanak a gyülekezethez, szolgálják és szeressék Jézus Krisztust.

- 1) Készítsünk egy legalább öt pontból álló listát – lehet tíz pontos is –, azokról a külső hatásokról, amelyekkel meg kell küzdeniük gyerekeinknek és fiataljainknak!
- 2) Készítsünk egy másik, öt-tíz pontból álló listát, amelyben azt soroljuk fel, hogy mi mindennel tudja a gyülekezet kivédeni a világi hatásokat! Mit tesz a közösségünk a megvalósításért?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: A szombatiskolai csoportok gyakran hasznosnak találják, ha saját missziós tevékenységet terveznek el, és céltudatosan törekszenek a megvalósításra. Mit végeznénk szívesen a gyülekezet gyerekeiért?

Tevékenység: Tartsunk ötletbörzét! Találjunk ki legalább harminc olyan ötletet, amit a szombatiskolai osztály kipróbálna azért, hogy a gyülekezetbe járó gyerekek érezzék, a gyülekezet értékesnek tartja őket!

JEAN PAUL TÖRTÉNETE

Jean Paul magányos gyerek volt. Szeretett volna barátkozni, de kortársai elkerülték. A szünidő volt a legnehezebb számára. Olyankor a srácok fociztak, de őt sosem vették be a csapatba. Jean Paul kiskorában gyermekbénulást kapott, és nem tudott járni, tolószékkel közlekedett.

Az iskolájából eltanácsolta az igazgató, mondván, hogy az épület nem akadálymentes. Jean Paul szülei több iskolát is felkerestek a városban, de mindenhonnan elküldték őket. Végül találtak egy kis adventista iskolát. Az igazgató kedves mosollyal fogadta őket. *„Hozzák be nyugodtan a kisfiút, hadd találkozzon a gyerekekkel! Biztos vagyok benne, hogy nem lesz semmi probléma.”*

Hétfő reggel el is vitték Jean Pault a kis adventista iskolába. Az igazgató bemutatta a fiút a diákoknak. A gyerekek kedvesen köszöntötték. Amikor kicsengettek, Jean Paul is az ajtó felé irányította a kerekesszékét. Ott látta, hogy a gyerekek deszkákat tettek az ajtó elé, hogy kényelmesen kigurulhasson az udvarra.

A fiúk focizni készültek. A tanár megkérdezte Jean Pault, szereti-e a focit. *„Igen, tanár úr!”* - válaszolta. *„Kapus szoktam lenni!”*

„Lucas, Omar! Van egy új kapusotok!” - kiáltotta a tanár a két fiúnak. Jean Paul nem tudott járni, de a kerekesszékkal villámgyorsan mozgott. Remek volt a játék, Jean Paul kiválóan védett. Attól a naptól kezdve ő lett a dakari adventista iskola focicsapatának kapusa.

„Nagyon boldog vagyok, hogy ide járhatok!” - mondja ragyogó arccal Jean Paul. *„A gyerekek kedvesek velem, bevonnak a játékba és az osztály csoportos foglalkozásaiba.”*

Jean Paul osztályában nagyon kevés az adventista családból származó gyerek. Többségében muzulmánok, mert Szenegál muzulmán ország. A gyerekek azonban tanulják, hogyan szolgálhatják Istent és tisztelhetik egymást.

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományokból Jean Paul iskolájának épületéhez fognak további osztálytermeteket építeni. A gyerekeknek pedig könyvtárat létesítenek.

A betegek tanítványa tétele

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Máté 15:30-31

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: A betegség kéréstlen látogató, az viszont jó lehet, hogy a betegek gyakran nyitottabbá válnak a lelki hatásokra!

Érezni: Igyekezzünk szolgálni a betegeknek, odafigyelve érzelmi és lelki, valamint fizikai szükségleteikre is!

Cselekedni: Igyekezzünk könnyíteni mások lelki és érzelmi terhein!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. A betegség nem jelzi a lelki élet szintjét!

- A** Régen miért tulajdonították a betegséget az engedetlenség következményének?
- B** Mit tett Jézus azért, hogy megdöntse ezt a nézetet?
- C** Fellelhető-e ez a mentalitás még ma is az egyházban?

II. Jézus meggyógyította az embereket lelki, érzelmi és fizikai értelemben egyaránt.

- A** Az Úr sokakat meggyógyított földi szolgálata során. Melyek a kedvenc történeteink?
- B** E történetekben mi utal arra, hogy nem csupán az emberek fizikai gyógyulásával törődött?

III. Vegyük észre a körülöttünk élők szenvedését, akkor is, ha nyilvánvaló, akkor is, ha rejtve van!

- A** Köszöntésként gyakran kérdezzük: „Hogy vagy?” Erre általában ez a válasz: „Köszönöm, jól!” Honnan tudhatjuk, ha beszélgetőtársunk még sincs igazán „jól”?
- B** Idézzünk fel egy olyan időszakot, amikor akár fizikai, akár érzelmi betegségtől szenvedtünk! Mi segített át a nehéz időszakon?

Összefoglalás: A fizikai, érzelmi és lelki egészség finom összefüggéseit még ma is kutatások tárgyát képezik. Jézus tudta, hogy miként szolgáljon a körülötte lévő embereknek. Mi hogyan követhetjük a példáját?

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Ma a várható élettartam a világ jó részén emelkedik, és egyre többet tudunk az egészségről és a gyógyulásról, ám a betegség ma is kegyetlen valóság, hiszen bűnös világban élünk.

Tanítók részére: Mindenki átesik kisebb-nagyobb betegségeken. Az az idő már elmúlt, amikor úgy tartották, hogy a betegség és a szenvedés a haragvó istenség büntetése, de azért még sokan küzdenek a „miértekkel”. A keresztények pedig vigasztalás helyett sokszor igyekeznek válaszokat adni, és nem akarják bevallani, hogy annyi mindent egyszerűen nem tudhatunk.

Nyitó tevékenység/beszélgetés: Minden korban különféle kezelésekkkel próbáltak enyhíteni a fájdalmakon. Ha van tábla a teremben, írjuk fel a bal oldalra az alábbi tüneteket, a jobb oldalra pedig felcserélt sorrendben az ősi egyiptomi gyógymódokat! Kérjük meg az osztály tagjait, hogy kössék össze a tüneteket a szerintük legvalószínűbb és legmegfelelőbb kezelésekkel! Akik a legtöbb helyes választ adták, kapjanak valami jutalmat! Ha nincs tábla, akkor szóban nevezzük meg a betegségeket, és kérdezzük meg a jelenlévőktől, hogy melyik hagyományos kezelést vagy házi gyógymódot alkalmazták az egyiptomiak! Az alábbiakban a betegségek, ill. azok gyógymódjai találhatóak helyes sorrendben.

Fájdalomcsillapítás - kakukkfű

Vizelethajtó, hashajtó - kapor, balzsam, alma, hagyma, petrezselyem

Asztma - szezám, mézes tej, tömjén

Emésztési problémák - fokhagyma, szantálfa, borókafenyő, menta

Leheletfrissítő - menta, kömény

Mellkasi fájdalmak - borókafenyő, mustármag, áloé

Fejfájás - áloé, mák

Sebek kezelésére - méz (ami természetes antibiotikum)

Altató - mák (álmatlanság ellen is használták)
Napégés, bőrbetegségek - áloé
Epilepszia - kámfor
Hányás - menta
Hánytató - mustármag

Megbeszélendő kérdések:

- 1) A fent felsorolt, ősi gyógymódok közül melyeket alkalmazzák még napjainkban is? A Bibliában a betegség gyakran a bűnre utaló hasonlat. Ki a valódi gyógyulás forrása, és miért?
- 2) Krisztus nemcsak a testi bajokat gyógyította meg, hanem azt is, ami a szívet és a lelket kínozza. Hogyan gyógyít ma érzelmileg, lelkileg, mentálisan és fizikailag?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: A Hetednap Adventista Egyház többek között azért fordít olyan nagy figyelmet az egészségügyi szolgálatok fejlesztésére a kórházak, a klinikák és az egészségügyi iskolák által, mert vezetői és tagjai megértették az egészség és a lelkiállapot összefüggését. Még mindig van mit tanulnunk, azt azonban biztosan tudjuk, hogy a fizikai betegségek, gyengeségek csökkentik életminőségünket, és hatásuk alatt a lelki dolgokat sem tudjuk kellőképpen értékelni.

BIBLIAKOMMENTÁR

I. A gyógyító és segítői

(Tekintsük át Mk 2:1-12 verseit az osztályban!)

Amikor Jézus gyógyító hatalmának híre terjedt, sok beteget vittek hozzá, akik mind gyógyulást reméltek. A szóban forgó történet több szempontból is érdekes. Először is, a férfi mozgásképtelen volt, másokra kellett hagyatkoznia, hogy eljuthasson Jézushoz. Jól választotta meg a barátait, hiszen amint látták, hogy az emberek elzárják előlük az utat, nem adták fel. Felcipelték a beteget a lapos háztetőre, azon rést nyitottak, és barátjukat leengedték Jézus elé.

Másodszor, Jézus egy fájdalmaktól szenvedő embert látott maga előtt. Ahelyett azonban, hogy azonnal meggyógyította volna, először így szólt hozzá: „Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid” (5. vers).

Jézusnak megvolt az a kiváltsága, hogy az emberek szívébe látott. Mi ismerjük a kockázati tényezőket, amelyek szívkoszorúér-megbetegedésekhez, cukorbetegséghez, rákhoz vezetnek, Jézus azonban azt is tudta, hogy ennek a férfinak a szenvedése valamiképpen összefügg az életében addig meghozott döntéseivel. A bűnüláson kívül tehát a bűntudat is kínozza, ami legalább annyira fájdalmas volt, mint a fizikai szenvedés.

Ez persze a következő reakciót váltotta ki a törvény tanítóiból: „*Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten*” (7. vers)?

Jézus azonban így szólt, hogy bemutassa, van hatalma és ereje megbocsátani a bűnöket: „*Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza*” (11. vers).

A betegek általában szenvednek a bűntudattól is, sokat tépelődnek szenvedésük okán. Mit rontottak el? Visszanyerik-e valaha egészségüket? Ez a történet emlékeztet, hogy Isten gyógyító hatalma valóságos. Sajnos azt nem tudjuk előre megmondani, mikor dönt úgy, hogy meggyógyít. A legtöbb, amit tehetünk, hogy bízunk jóságában és hisszük: azt fogja tenni, ami számunkra a legjobb. Fontos olyan barátokkal körülvenni magunkat, akik igyekeznek Jézus mellett tartani.

Elmélkedjünk: Kik tartottak ki mellettünk a barátaink közül, amikor fizikai vagy lelki-érzelmi szenvedésen mentünk keresztül? Mit tettek értünk? Saját tapasztalatunk szerint mivel tudjuk a legjobban enyhíteni a körülöttünk élők szenvedését? Hogyan vigasztalhatunk másokat?

II. A reménység üzenete

(Tekintsük át Jn 11:1-44 verseit az osztályban!)

Jézus és Lázár történetének a jelentősége sokféle szempontból nagy.

A Biblia ismételten említi Máriát, Mártát és Lázárt. Többek között arra is utal, hogy Jézus mindig betért bethániai otthonukba, amikor a környéken járt. Ezért kicsit meglepő, hogy miután Jézust értesítették Lázár betegségéről (3. vers), Ő még két napig nem indult el hozzá.

Aki gondolkodott már Isten különös időzítésén, annak rögtön feltűnik a történetnek ez az eleme. Jézus és tanítványai azonnal elmehettek volna Samáriába, amint tudomást szereztek Lázár betegségéről, de nem tették. Amikor végre odaértek, már túl késő volt. Mária és Márta is elmondta Jézusnak, hogy milyen következménnyel járt a késés, mintha Jézus nem tudta volna. Az emlékeztető azonban jó alkalmat adott neki arra, hogy kijelentse ezt az ismert és bátorító ígéretet: „*Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él*” (Jn 11:25). Lázár feltámasztásának kivételes eseményét kissé bonyolítja, hogy nem sokat tudunk Lázárról azon kívül, amit Jézus mondott: „*Lázár, a mi barátunk*”. Tudjuk, hogy voltak nővérei, Mária, Márta. Bethániában éltek, de nem tudjuk, hogy mivel foglalkozott vagy hogyan ismerkedett meg Jézussal.

Ebből kiemelhetjük: nem kell tehetségesnek, híresnek vagy gazdagnak lennünk ahhoz, hogy a feltámadásban részesüljünk. „*Én vagyok a feltámadás és az élet*” – ígérte Jézus, és ez éppen annyira érvényes ránk, mint amennyire Lázárra volt.

Elmélkedjünk: Milyen tanulságok rejlenek abban, hogy Jézus késett és nem gyógyította meg azonnal Lázárt? Mennyire érezzük magunkat közel Jézushoz ebben a percben? Vajon annyira, amennyire Lázár?

III. A ránk bízott gyógyító szolgálat

(Tekintsük át ApCsel 3:1-9; 9:36-42 verseit az osztályban!)

Néha hallunk történeteket csodálatos gyógyulásról, ami egy hívő imájára történt, de többnyire az emberek nem gyógyulnak meg, amikor imádkozunk értük. Miért van ez így?

Péter és János története az Ékes-kapunál, valamint Péter és Tábita története Joppében arra emlékeztet, hogy a keresztény egyház megalapításának kezdeti szakaszában Isten a tanítványok szolgálata iránti bizalom erősítésére használta fel a csodás gyógyításokat. Ezt írja az Ige arról, amikor Péter és János meggyógyította a béna férfit: „*És látá őt az egész nép, hogy jár és dicséri az Istent: És megismerék őt, hogy ő volt az, aki alamizsnáért ült a templomnak Ékes-kapujában; és megtelének csodálkozással és... álmélkodással*” (ApCsel 3:9-10). Tábitáról pedig így ír a Biblia: „*Elterjedt ennek a híre egész Joppében, és sokan hittek az Úrban*” (ApCsel 9:42, új prot. ford.).

Elmélkedjünk: Isten egyházában ma talán nem nyilvánul meg az összes gyógyító ajándék, ami a korai egyház apostolainak életében nyilvánvaló volt, mégis szolgálunk kell a betegeket, Krisztus szeretetét sugározva, szenvedéseiket enyhítve, elvégezve helyettük teendőiket, biztosítva őket Isten szeretetéről. Irányítsuk figyelmüket Jézusra, aki maga „a feltámadás és az élet”!

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Milyen lelki ajándékok hasznosak a betegekért végzett szolgálatban? Ezek közül melyekkel rendelkezünk? Hogyan tudjuk felhasználni azokat a hétköznapiakban?
- 2) Amikor betegek voltunk, kitől kaptuk a legnagyobb segítséget? Milyen formában? Milyen szempontból volt ez hasznos?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: A betegekért végzett szolgálat nemcsak maguknak a betegeknek, hanem még a szolgálat végzőinek is a javára válik. Ha segítünk, eszközei lehetünk Istennek, aki földi szolgálata során oly sok időt töltött a gyógyítással.

Gyakorlati kérdések: Van-e a gyülekezetben valaki, aki számon tartja a betegeket, a kórházban lévőket? Fontos kijelölni erre valakit? Vitassuk meg!

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Mivel a tanítványság gyakorlati munka, szánjunk időt az osztályban arra, hogy megbeszéljük, miként lehet folyamatosan végezni a betegek szolgálatát!

Tevékenység: Soroljuk fel a közösségből azokat, akiknek segítségre volna szüksége! Talán nem súlyos betegek, hanem idősek vagy egyéb körülmények következtében nem képesek teljes mértékig ellátni teendőiket. Említsünk meg mindenkit, aki csak eszünkbe jut!

Beszélgünk arról, kivel hogyan lehet folyamatosan kapcsolatot tartani! Azután jelöljünk ki valakit az osztályból, aki figyeli, hogy mindig legyen, aki fizikai illetve erkölcsi támogatást nyújt a szükségben szenvedőknek!

DANIEL

Daniel vagyok, és Beninben élek. Ez az ország a vudu vallás szülőhazája. Nagyanyám vudu papnő volt, halálakor anyám vette át a szerepét. Apám is vudu imádó.

Anyám és nagyanyám arra tanítottak, hogy ők a tenger szellemének leányai. Hittek abban, hogy akinek testébe beköltözik a tenger szelleme, annak papnőnek kell lennie. A papnők feladata, hogy szertartásokat végezzenek a nők termékenységéért, vagy azért, hogy munkát, pénzt kapjanak, vagy beléjük szeressen valaki, vagy hatalmat kapjanak valami/valaki felett.

A nők kérésüket belesúgják egy porcelán kagylóba, amit a papnő a bálvány mellé helyezett, majd lelökte a földre, és a kagyló helyzetéből megállapította a problémát. Ezután írta elő a módszert, amivel az illető elérheti, amit akart.

Apám a holtak szellemeit imádta. Beavatott engem is a vudu vallás összes rejtelmébe. Beszervezett a táncoló „szellemek” közé, és azt mondta, ha jól táncolok, sok pénzt kapok az emberektől. *„De vigyázz nagyon”* - figyelmeztetett - *„mert ha a többiek irigyek lesznek rád, akkor az életedre törnek.”*

A következő szertartás alkalmával túl jól táncoltam, és sok pénzt kaptam. Néhány nap múlva a lábam dagadni kezdett és nagyon fájt. Apám mondta, valaki irigységből megátkozott. Egy vudu pap kezelést adott, amitől jobban lettem, de éreztem, hogy az életem forog kockán, és nagyon hamar ki kell kerülnöm ebből az egészből.

Korábban mindig kigúnyoltam a keresztényeket, de miután megérintett a halál szele, már nem mertem gúnyt űzni senkinek az Istenéből. Egy evangelizációs alkalmon azt éreztem, mintha a lelkész csak hozzám szólna. Amikor felhívást intézett a hallgatókhoz, hogy hagyják el a bálványokat, és adják át életüket az egyetlen, igaz Istennek, én is felálltam. Isten szolgája akartam lenni. Egy távoli városban megkeresztelkedtem.

Amikor azonban nem jelentem meg a táncpróbán, támadni kezdtek. Erővel vittek oda, és megittattak velem valamit, amitől eszméletlenül estem össze. Egy egész napig aludtam.

El kellett hagynom a falumat, mert a vudu papoknak tett fogadalmam megszegése miatt halálbüntetéssel néztem szembe.

Nem félek, mert tudom, hogy Jézus sokkal erősebb a vudu bálványoknál.

A misszióadományok segítségével misszionáriusok mehetnek Beninbe és a világ más tájaira, hogy az egyetlen igaz Istenről beszéljenek a sötétségben élő embereknek.

Az „átlagember” tanítvánnyá tétele

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Márk 1:16-18

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Fogadjuk el, hogy Istennek mindenki egyformán fontos! Jézus követői között nincsenek osztálykülönbségek, nincs létjogosultsága hátrányos megkülönböztetésnek!

Érezni: Még ha átlagosnak tűnik is valaki, Isten mindnyájunkban lát valami értéket!

Cselekedni: Élünk Isten gyermekeként, még ha bizonyos társadalmak mesterségesen különbséget tesznek is ember és ember között etnikai, nemzetiségi, gazdasági vagy műveltségi alapon!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. A tanítványságot nem emberi mércével mérjük.

- A** Milyen kategóriákba (csoportokba és alcsoportokba) szoktuk sorolni magunkat? Említsünk meg legalább ötöt!
- B** Isten milyen jellemvonásokat keres, amikor valakit tanítványává hív el?
- C** Milyen jellemvonások fűzik össze a hetednapit adventistákat?

II. Isten szeretné, ha tudnánk, hogy országának építéséhez mindnyájan hozzá tudunk járulni valamivel.

- A** Milyen jellegzetességgel járulunk hozzá mi magunk a közösség életéhez?
- B** Milyen sajátos vonásokat adnak hozzá hittestvéreink a közösség egészéhez? Konkrétan nevezünk meg személyeket!

III. A tanítványság tulajdonképpen a laboratórium, amelyben Isten a kísérleteit végzi.

- A** Hogyan fogja ezen a héten felismerni gyülekezetünk és környezetünk a mennyei alapelveket az életünkben?

- ⓑ Isten országában hogyan lesz az „átlagosság” hirtelen a megtiszteltetés jelvénye? Mely bibliai szereplők jutnak eszünkbe, akik első látásra „átlagosnak” tűntek?

Összefoglalás: A kereszténység szinte végigsöpört a világon a jobbára tanulatlan és egyszerű emberek bizonyágtétele által. Ennek kétségtelenül fontos az üzenete. A tanulás mindenképpen érték, de aki ismeri saját korlátait és Isten irányítására hagyatkozik, az rendkívüli dolgokat valósíthat meg az Úrért, legyen akár magasan képzett, akár tanulatlan.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Isten országában nem léteznek olyan mesterseges emberi kategóriák, mint gazdagok-szegények, idősek-fiatalok, tanultak-tanulatlanok.

Tanítók részére: Ez a tanulmány arról szól, hogy Jézus az átlagos emberek megváltásáért jött, de mi szívesen soroljuk csoportokba egymást. Pl. ha valaki belép a terembe, feltesszük a kérdést: 1) Miben hasonlítunk? 2) Miben különbözünk?

A megkülönböztetést már gyerekkorban kezdjük elsajátítani. Ezáltal tanuljuk meg, hová illünk a társadalom nagy egészét tekintve, kik a barátaink és kiktől kell tartanunk.

Jézus szolgálata azonban bemutatta, hogy a teremtés révén mindnyájan Isten gyermekei vagyunk; némelyek már elfogadták a megváltást, mások viszont még nem. A kereszt előtt mind egyenlően állunk, bűnösökként, akiknek szüksége van Isten kegyelmére.

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: A mai tanulmány meghatározása szerint „átlagosak” vagyunk, de ez nem jelenti azt, hogy egyformák lennénk. Éppen ellenkezőleg, egyediek vagyunk! Éppen erre mutat rá, hogy Krisztus elhívott a tanítványainak: lát bennünk valamit, amivel csak mi járulhatnánk hozzá országá előbbre viteléhez.

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Egy hozzánk hasonló ember

(Tekintsük át Lk 2:21-40 verseit az osztályban!)

Jézus születését angyalok jelentették be. Köszöntötték Őt messziről jött bölcsék és pásztorok, akik az anyalkőrustól hallották születésének hírért, Jézus és szülei mégsem kaptak több figyelmet a templomban, amikor körülmetéltették, mint bárki a templomban és környékén tolongó sokaságból. Emberi szemszögből nézve Jézus átlagos volt, vagyis nem tűnt ki a többiek közül. Jelenlétét csak az őszinte, igaz életű Simeon és az idős prófétanő, Anna fogadta áhítatos örömmel, mert ők reménykedve várták a Messiást. Jézus gyermekségét e szavakkal foglalja össze a Biblia: „A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala őrajta” (Lk 2:40).

Elmélkedjünk: Jézus életének jó részét nem a nyilvánosság előtt töltötte. Szolgálatának ismeretében azonban következtethetünk arra, hogy magánélete nem lehetett „hétköznapi”. Hogyan tudjuk magunk elé képzelni Jézus nem mindennapi életét? Vajon hogyan készült nyilvános szolgálatára?

II. Csoda a kánai menyegzőn

(Tekintsük át Jn 2:1-11 és Mt 15:32-39 verseit az osztályban!)

Jézus, akinek születését már évszázadokkal korábban megjövendölték a próféták, akinek szolgálatát Isten jelölte ki, úgy döntött, hogy első nyilvános csodáját a kánai menyegzőn teszi, a vizet új borra változtatva. Jézus vendégként vett részt az eseményen, mégis felvállalta a vendéglátó szerepét. Utasította a szolgálkat, hogy töltsenek tele vízzel hat kövedret (amiben általában a lábmosáshoz használt vizet tárolták). Nagyjából 500-700 liter italt lehetett! Világos, hogy itt az emberi erőnél nagyobb hatalom lépett működésbe. (Csoda, hogy a Biblia nem tudósít több esküvőről, amelyen Jézus és tanítványai díszvendégként ültek volna az asztalfőn.) Jézus azért ment a menyegzőre, hogy biztosítsa mindenki örömét, és pontosan tudta, hogyan teheti ezt meg.

Jézus tiltakozott az ellen, ahogy az emberek Keresztelő Jánoshoz hasonlították. Ezt a mondást idézte: „*Sípoltunk néktek, és nem táncoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok*” (Mt 11:17). Más szóval nem tudott a kedvére tenni a kritikusoknak.

Elmélkedjünk: Jézus otthonosan mozgott mindenféle közegben. Gazdagok és szegények, fiatalok és idősek egyaránt jól érezték magukat a társaságában, talán mert sosem akart másnak látszani, mint amilyen valójában volt. Mennyire különböznek ettől a saját tapasztalataink?

III. Különös álom

(Tekintsük át ApCsel 2:42-47 verseit az osztályban!)

A korai keresztény egyházat leginkább az jellemezte, hogy az emberek minden társadalmi osztályból együtt imádták és dicsőítették az Istent. Ez azonban úgy tűnik, csak rövid ideig volt így. Az őskeresztények szívében is hamar feltámadt az irigység: „Azokban a napokban pedig... támadt a görög zsidók közt panaszkodás a héberek ellen, hogy az öközülük való özvegyasszonyok mellőztetnek a mindennapi szolgálatban” (ApCsel 6:1).

Mindez tovább erősítette a formális szervezeti rendszer kialakításának folyamatát, ami vezetőkre és gyülekezeti tagokra osztotta az egyházat. Persze lehet azzal érvelni, hogy a gördülékeny működéshez feltétlenül szükséges a szervezettség. A szervezetekben azonban szükségszerűen jelen vannak a felelősségvállalás és tekintély különböző szintjei, tehát elveszhet az egyenlőség érzete. Ahogy Orwell *Állatfarm* című regényében a disznók is kijelentik: „Mindenki egyenlő, de vannak, akik egyenlőbbek.” A keresztény egyház történelmében sajnos sokan engedték, hogy „a fejükbe szálljon” a hatalom. Jézus azonban világosan kijelenti: „aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok” (Mt 20:26). Vagyis azok a legjobb vezetők, akik a legalázatosabban, legodaadóbban szolgálnak.

Elmélkedjünk: A keresztények sokszor úgy gondolják, hogy rájuk nem hat a világban uralkodó osztályozás, viszont az egyházban szükség van olyanokra, akik elhívásuk szerint használják vezetői képességeiket, illetve azokra, akik támogatják őket vezetői feladataikban.

Megbeszélendő kérdések:

- 1) A keresztény vezetők közül kik tudtak mértéktartóak maradni? Mit tettek?
- 2) Vajon a szervezet a bűn mellékterméke lenne? Más szóval, a mennyben is lesznek elnökök, alelnökök és elnökhelyettesek? Indokoljuk válaszukat!

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Az „egyszerű” kifejezésről általában az jut eszünkbe, hogy unalmas. Ám amikor lerobban az autónk, egy „egyszerű” szerelő csodákra képes! Ha csőtörés van, egy vízvezeték-szerelő életmentő lehet! A gyülekezet padsoraiban ülő tagokban sincs semmi „különleges”.

Gyakorlati kérdések: Időnként jó odafigyelni azokra, akik sokat tesznek gyülekezeti életünk működéséért. Nemcsak a prédikátorokra, a szülőénekesekre és a diakónusokra, hanem azokra is, akik a gyerekek szombatiskolai osztályaiban tanítanak, akik készítik az ételt a déli ebédhez (és később elmosogatnak), akik télen fűtenek, nyáron pedig a légkondicionálót kezelik, akik fűvet nyírnak, megjavítják a csöpögő csapot vagy kiviszik a szemetet.

Sokszor az „egyházra” gondolva csak a lelkész jut eszünkbe vagy az irodai alkalmazottak. Amint azonban az emberi testnek sok tagja van, úgy Krisztus egyháza is sok „átlagos” tagból tevődik össze, akik mind fontos feladatokat végeznek; nélkülük nem lehetne fenntartani az egyház folyamatos működését.

- 1) Kik hiányoznának legjobban a helyi gyülekezet szolgálattevői közül, ha hirtelen abbahagynák munkájukat? Hogyan mutathatjuk ki, mennyire értékeljük őket?
- 2) Sokszor egy mosoly és egy kézfogás sokat számít. Mikor köszöntük meg utoljára valakinek a gyülekezetért végzett szolgálatát?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Figyelemreméltó, hogy sok „átlagember” járul hozzá az egyház és a szolgálatok sikeres működéséhez. Ugye kellene tennünk valamit azért, hogy kifejezzük elismerésünket irántuk?

Tevékenység: Tervezzük meg az osztályban, hogyan fejezhetjük ki tiszteletünket az „átlagos” emberek iránt, akiknek a szolgálatát a legtöbben talán észre sem veszik a gyülekezetben!

FÉNY A SÖTÉTBEN

Jefunde szorgalmasan ásta a földet, közben három lányára gondolt, akik barátaikkal siettek az iskolába. Bár ne lenne olyan messze a város! De mit tehetnének? Nincs iskolabusz, gyalog kell járniuk. A kis földműves közösség Parakou peremkerületében él, Benin középső részén. Másik iskola nincs a közelben.

Jibade éppen a kapáját élezte, amikor felvissított egy mentő szirénája. *„Drága Istenem!”* - imádkozott magában. *„Vigyázz a gyerekeimre! A legkisebb még olyan pici és figyelmetlen! Add, hogy mindnyájan szerencsésen odaérjenek az iskolába!”*

A Parakouba vezető út jó minőségű ugyan, de mindig nagy a forgalma. Sorban robognak a kamionok, teherautók és személyautók, és gyakorlatilag nincs hely a motorosoknak, bicikliseknek és gyalogosoknak. Este a szülők kezüket tördelve állnak az út szélén, és megkönnyebbülve sóhajtanak fel, amikor minden gyerekük sértetlenül érkezik haza az iskolából.

A szülők egész álló nap a földeken dolgoznak, a fiatal anyukák hátán kendőben alszanak a csecsemők. A falu elöljárói és a törzsi tanács újra meg újra megtárgyalta az iskola problémáját. Nemrégiben a falu vezetője felajánlotta az egyik telkét, hogy ott új iskola épüljön. Így a gyerekeknek nem kellene bejárniuk a városba. Nem tudták, hogy Isten már előre eltervezte mindezt.

Jelenleg Beninben nincs adventista iskola. Amikor az egyház munkatársai nekiláttak, hogy helyet keressenek, ahol az ország első adventista általános iskoláját felépíthetnék, Parakou környékén néztek szét. Vajon hová vezetí őket Isten? Pontosan ahhoz a földterülethez, amit a falu vezetője korábban felajánlott!

A falu lakói alig várják, hogy gyerekeik helyben részesüljenek színvonalas oktatásban, és legyen egy iskolaépület, ahol villanyárammal világítanak, így fény gyűl végre a sötétségben.

A telken már ástak egy kutat. Az első hat osztálytermet el is kezdték építeni, és amint lehetőség lesz rá, még hat termet húznak fel. A későbbi tervekben szerepel egy orvosi rendelő felépítése is.

Köszönjük, hogy segítségetekkel kinyithat az első adventista iskola Beninben!

Jézus és a társadalom kivetettjei

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: János 4:28-30

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: A keresztények élete másokéhoz képest igen kiváltságos! Életszínvonalunk általában kicsit magasabb, mint a körülöttünk élőké, és kevesebb függőséggel küzdünk.

Érezni: Értsük meg, hogy a kiváltságok felelősséggel is járnak!

Cselekedni: Kötelezzük el magunkat amellet, hogy Jézushoz hasonlóan mi is figyelünk a társadalom peremén élők szükségleteire, és igyekszünk a szociálisan és anyagilag kedvezőtlen helyzetben lévőket felemelni!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Jézus szolgálata azt jelenti, hogy támogató hozzáállással élünk.

- A** E heti tanulmányunk négy embertípust mutat be, akiket általában a társadalom „számkivetettjeinek” tartunk. Kikkel találkozunk leggyakrabban közülük a hétköznapiakban?
- B** Milyen mértékig várja el tőlünk Isten, hogy komfortzónánkból kilépve segítsünk a szükségben lévőeknek?

II. „Radikális tanítványságra” van szükség, ha úgy akarjuk követni Krisztust, hogy a társadalom peremére kerülteket is segítjük.

- A** Mennyire vagyunk hajlandók kimerészkedni a komfortzónánkból, hogy elérjük a számkivetetteket Jézus nevében?
- B** Kényelmetlenül kellene-e éreznünk magunkat azért, ha tudjuk, hogy valami jót teszünk? Mit árul el a szolgálat lényegéről, ha igennel feleltünk?

III. Tudatosan élünk környezetünkben!

- A** Mások segítése időnként azt jelenti, hogy élelmet vagy pénzt adunk. Ám ez gyakran csak tüneti kezelés. Mi a valódi probléma?

B Jó megkérdezni: „Mit tenne Jézus a helyemben?” „Hogyan tehetném a legtöbb jót Jézus nevében?”

Összefoglalás: A társadalom számkivetettjeinek segítése különösen nagy kihívás, ami nem mentesít az alól, hogy igyekeznünk kellene megtenni értük a tőlünk telhető legtöbbet.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Talán nincs is megterhelőbb annál, mint amikor mélyen belelátunk a társadalom számkivetettjeinek életébe. Csakhogy nem nevezhetjük igazán kereszténynek magunkat, ha nem látjuk minden emberben Isten képmásának legalább egy apró vonását.

Tanítók részére: Tanulmányunk jól ismert bibliai történetekkel foglalkozik. E beszámolók a társadalom számkivetettjeiről szólnak, de a legtöbbben el sem tudjuk képzelni, hogy milyen körülmények között éltek ezek az emberek.

Nyitó tevékenység: Ha lehetséges, írjuk fel papírlapokra a számkivetettek alábbi csoportjait:

- ☞ hajléktalan
- ☞ kábítószerfüggő
- ☞ középiskolából kimaradt kamasz
- ☞ prostituált
- ☞ érzelmi zavarokkal küzdő tizenéves
- ☞ lakóautóban élő
- ☞ illegális bevándorló
- ☞ menekült
- ☞ koldus
- ☞ várandós tini

Tegyük a kis lapokat egy kalapba vagy kosárba, és kérjük meg az osztály tagjait, hogy húzzanak ki egyet és olvassák fel, ami rajta áll! Majd képzeljék magukat az illető helyzetébe! Tegyük fel a következő kérdéseket:

- ☞ Hol lagnál?
- ☞ Honnan szereznel pénzt a megélhetéshez?
- ☞ Kiben bíznál?
- ☞ Hogyan bánnának veled az emberek?
- ☞ Milyen tapasztalataid lennének a gyülekezetbe járó emberekkel?
- ☞ Hogyan tudnál felülkerekedni a nehéz körülményeken?
- ☞ Mit bánnál leginkább az életben?

Többnyire csak olyan élethelyzeteket tudunk elképzelni, amelyekkel kapcsolatban már személyes tapasztalatot szereztünk. A fenti példák – bár sajnos létező esetek – nem valószínű, hogy saját életünk részét képezik. Hogyan azonosulhatnánk mégis az ilyen körülmények között élőkkel? Hogyan segíthetünk azoknak, így élnék?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: Az alábbi történetek túlságosan is ismerősek, talán kísértést érzünk, hogy csak felületesen fussuk át őket. Mégse csak a főbb elemekkel foglalkozunk! Tegyük fel a sokkal mélyrehatóbb kérdéseket!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Akit tetten értek

(Tekintsük át Jn 8:1-11 verseit az osztályban!)

Jézus akaratlanul is gyakran került a figyelem középpontjába. Ez alkalommal az elé hurcolt és a földre vetett asszony maga volt a kétségbeesés. A társadalom erkölcsöszei cipelték oda, azzal az ürüggyel, hogy áthágta a törvényt. Ám ezek a farizeusok és törvénytanárok egyáltalán nem törődtek az igazsággal. Ha az igazság fontos lett volna számukra, az asszonnyal együtt a tetten ért férfit is magukkal viszik. Egyedüli céljuk az volt, hogy Jézust törbe csalják, amikor elvárták: nyilvánítsa bűnösnek a nőt. Arra számítottak, hogy Jézus vagy 1) Mózes törvényének mond ellent; vagy 2) olyan jogot tulajdonít magának, ami csak a római elnyomókat illette meg. Sarokba próbálták szorítani.

Jézus természetesen átlátott a mesterkedésükön. Ahelyett, hogy egyenesen válaszolt volna, lehajolt és írni kezdett a porba. Azután feltett egy kérdést, ami a bűnös nő számára azonnali halálos ítéletként hangzott. „Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ” (7. vers). Majd újra

lehajolt és folytatta az írást. Amikor felállt, látta, hogy egyedül az asszony maradt mellette. Megkérdezte tőle: „Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged?” „Senki, Uram!” - felelte a nő. „Én sem kárhoztatlak - jelentette ki Jézus. - ...eredj el és többé ne vétkezzél” (10-11. vers)!

Némelyek úgy láthatják, hogy Jézus „gyenge kézzel”, elnézően vette a bűnt, a társadalom számkivetettjeit azonban általában nem kell emlékeztetni véteikre. Hiszen nap mint nap együtt kell élniük azokkal. Aki állandóan azt hangoztatja, hogy a bűnt nevének kell nevezni, jobban tenné, ha felidézné magában Jézus szavait: „Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (Jn 3:17).

Elmélkedjünk: A tanítvány élete fegyelmezett. Ez azonban nem jelenti azt, hogy durván el kell itélnie másokat. Jöcskán kapunk pozitív és negatív visszajelzéseket. Melyikről legyenek ismertek a keresztyének? Miért?

II. Egy reménytelen eset

(Tekintsük át Mk 5:1-20 verseit az osztályban!)

Ebben a történetben megtalálható egy mai horrorfilm összes kelléke: egy tébolyodott férfi a temetőben tengeti életét. Bátor, markos legények lebirkózták, megköztözték, remélve, hogy többé nem árt senkinek. Ám éjjel-nappal hallatszott a kiáltozása, és látni lehetett, ahogy éles kövekkel vagdosta magát. Egy jeltől azonban arra lehetett következtetni, hogy esete mégsem volt teljesen reménytelen. Jézust ugyanis felismerte, amikor odament hozzá: „Mi közöm nékem te veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia?” - ordította (7. vers).

Jézus szavára aztán a gonosz lelkek eltávoztak. Amikor a falu lakói összeszaladtak megnézni, mi történt, látták, hogy a megszállott „*ott ül, fel van öltözködve és eszénél van*” (15. vers). Amikor Jézus távozni készült a vidékről, a férfi könyörgött neki, hadd menjen vele a tanítványaként. Jézus azonban így szólt: „*Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad*” (19. vers). Ez igen érdekes megközelítése a tanítványságnak. Feltételezhetjük, hogy a férfi otthonában még mindig ugyanazok a körülmények uralkodtak, amelyek betegségéhez vezettek. Miért hagyta mégis magára Jézus?

Milyen támogatást kaphatott ismerőseitől a későbbiek során? Milyen híreket terjesztettek róla az ismerősei?

A Biblia feljegyzése szerint a környéken lakók „*kezdék kérni őt [Jézust], hogy távozzék el az ő határukból*” (17. vers). Vajon miért viselkedtek így az emberek? Talán azért, mert jobban szerették azokat a körülményeket, amelyek azelőtt uralkodtak? Életüket jobban zavarta a beteg gyógyulása? Ha igen, miért?

Elmélkedjünk: Hiba lenne azt feltételezni, hogy az orvostudomány elfogadott kezelési módszereit visszautasítva elég csak imádkozni a mentális problémákkal küzdőkért. Viszont higgyünk abban is, hogy Isten hatalma rendelkezésre áll, amikor emberileg már nincs mit tenni a gyógyulásért!

Beszéljük meg: Bűnös emberként bizonyos értelemben mindnyájan „számkivetettek” vagyunk – a mennyből. Ez a kis emlékeztető miként segíthet, hogy ha legközelebb szükségét szenvedőkkel találkozunk, ne forduljunk el tőlük?

III. Szívességet kérni

(Tekintsük át Jn 4:5-32 verseit az osztályban!)

Jó példa arra a samáriai asszony története, akivel Jákob kútjánál találkozott Jézus, hogyan lépett át a társadalom által elfogadott szokásokon azért, hogy segítsen egy szükségben lévőnek. A zsidók általában nem tartottak kapcsolatot samaritánusokkal, sőt szívességet sem kértek tőlük (világosan kitűnik az ellenszenv). Az is szokatlan volt, hogy egy asszony egy ismeretlen férfival szóba álljon. Jézus azonban figyelmen kívül hagyta e tabukat, de ezt a tanítványai valószínűleg nem tudták volna megtenni. Ám a Bibliában feljegyzett eset emlékeztessen arra, hogy az emberi hagyományok nem akadályozhatnak a kapcsolatfelvételben! Jézus segített az asszonynak, ami az egész falu megtéréséhez vezetett.

Elmélkedjünk: Időnként csak úgy tudunk elérni másokat az evangéliummal, ha figyelmen kívül hagyjuk vagy félretesszük a bevett hagyományokat, a társadalmi elvárásokat.

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Milyen társadalmi szabályok változtak az utóbbi időben? Volt-e része az egyháznak e változások elindításában?
- 2) Vonakodnak-e általában attól a vallásos emberek, hogy tegyenek valamit a társadalom perifériájára szorultakért, vagy csak fenntartásokkal, immel-ámmal próbálkoznak?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Nagyrészt attól függ, mennyire vagyunk képesek más szociális háttérű emberekért dolgozni és tanítványá tenni őket, hogy mennyire ismerjük szokásaikat, körülményeiket.

Gyakorlati kérdések: Hozzánk hasonló a legtöbb ember, akivel rendszeresen kapcsolatban állunk. Ahhoz, hogy más társadalmi rétegbe tartozókat is elérjünk, sokszor át kell lépnünk kialakult szokásainkat és el kell hagynunk komfortzónánkat. Gondoljunk egy esetre, amikor ezt megkíséreltük! Mi lett az eredménye? Milyen változást hozott életünkbe ez a tapasztalat?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Úgy tűnik, komoly áthangolódás kell a kivetettekért való szolgálathoz. Viszont keresztény hagyományaink arra ösztönöznek, hogy vállaljuk értük az erőfeszítést!

Tevékenység: Olvassuk el a következő igéket úgy, hogy a „bűnös”, illetve a „vétkező” szót a „számkivetett” szóval helyettesítjük! Zsolt 25:8; 51:15; Mt 9:13; 11:19; Lk 15:1-2; 19:7; Róm 5:8; 1Tim 1:15

Ezek szerint hogyan viszonyul Isten a perifériára szorultakhoz? Mennyire kell komolyan igyekeznünk arra, hogy ilyen hozzáállást tanúsítsunk? Vagyis hogyan változna a magatartásunk, ha Isten szemével látnánk a megvetett embereket?

A FÉRFI, AKI NEM VISELT CIPŐT

Zuncseméj sosem viselt cipőt, nem mintha szegény lett volna, hanem mert üzletet kötött az ördöggel és a gonosz szellemekkel, hogy ha hatalmat adnak neki, nem fog cipőt hordani. Hite szerint a gonosz erő a lábán keresztül jutott a testébe. Valóban nagy hatalmat kapott. A szellemek utasításait követve átokkal sújtott vagy éppen levette azt.

Ha valaki egy haragosának a halálát kívánta, elment Zuncseméhez, akinek szertartása után az illető, még ha messze volt is, hamarosan megbetegedett vagy meghalt. Meddővé tudott tenni asszonyokat, ezt tette feleségével is, amikor az elhagyta. Amikor a varázsigéit mormolta, az edények hirtelen lebegni kezdtek, a fazekakból kiborult az étel, őt magát pedig időnként erős szél vitte el valahová anélkül, hogy bárki is látta volna. Az életet és halált tartotta a kezében, és osztogatta, amint akarta, és amint mások akarták – jó fizetségért. Minden keresztényt kigúnyolt, még a főnökét, a pékségben dolgozó Papa Basile-t is.

Egy nap azonban elhagyta a hatalma. Második feleségétől született gyerekei minden előjel nélkül megbetegedtek. Semmiféle szertartás, varázsigé, szellem nem segített rajtuk. Zuncseméj kétségbeesve kereste a segítséget. Nem tudta, mi hatástalanította a szellemek erejét.

Hívatta Papa Basile-t, aki jött is hamar és hozta magával az adventista közösség néhány tagját. Körülnéztek a szennyes kunyhóban, és engedélyt kértek, hogy kidobják és elégessék az összes varázsszert, majd tisztára súrolják a helyiséget. Amikor készen voltak, buzgón imádkoztak a férfi családjáért, hogy valódi gyógyító hatalom érkezzék az egyetlen igaz Istentől. Az asszony és a gyerekek azonnal jobban lettek.

Zuncseméj meggyőződött a csoda valóságáról. Akkor elfordult a gonosz szellemektől és az igaz Istenhez tért, aki meggyógyította családját. Nevét – ami azt jelentette: a szellemek eledele – szintén megváltoztatta, és ma Mathiasnak hívják. A mezítalbas fétis-varázsló ma cipőt visel. Az ördög nem adta könnyen prédáját: egyszer az egyik gyereke az imaházban elájult és megbénult, de a hívők imájára magához tért, és teljesen helyrejött. Mathias a családjával együtt mindenütt hirdeti a „Fekete Könyv” – a Biblia – igazságait.

Gazdagok és híresek

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 1Timóteus 6:10

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Értsük meg, hogy a világi gazdagság olyan kísértésekkel jár, amelyekkel a szerényebb körülmények között élőknek nem kell megküzdeniük!

Érezni: Isten nem viszonyul másként a gazdag és fontos tisztet betöltő emberekhez, mint a szegényebbekhez!

Cselekedni: Tudatosítsuk magunkban, hogy minden külső mögött - legyen szegény vagy gazdag, fontos vagy hétköznapi - ott az ember, akinek a többiekéhez hasonló szükségletei vannak!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. A gazdagság önmagában nem rossz. „Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme...” (1Tim 6:10)

- A** Miért ragad magával olyan könnyen a világi gazdagság pompája? Mit árul el ez egyénileg rólunk, illetve a kereszténységéről?
- B** A gazdagok, hatalmon lévők reményei és félelmei miben különböznek az átlagemberétől? Miben egyeznek?

II. Jézust nem érdekelte a külső megjelenés. Mi is közeledjünk nyitottan az emberekhez!

- A** Jézus mit látott Nikodémusban, amikor az éj leple alatt beszélgetett vele?
- B** Mi volt Jézus üzenete Zákheus számára, miután meghívatta magát a vámszedő otthonába?
- C** Hogyan viszonyult Jézus a gazdag ifjúhoz?

III. Arra gondolva viszonyuljunk az emberekhez, hogy Isten őket is a saját képmására teremtette!

- A** Hogyan viseltethetünk mindenki iránt egyforma tisztelettel?
- B** Soroljunk fel néhány példát, amikor értékesnek éreztük magunkat azért, ahogyan bizonyos helyzetekben bántak velünk!

Összefoglalás: Jézus példáját követve mi is elérhetjük az embereket, tekintet nélkül arra, hogy gazdagok vagy szegények, fontos pozícióban vannak vagy egyszerűek.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: A gazdagság eszköz, de mint a tüzet, a vagyont is használhatjuk építésre és rombolásra is.

Tanítók részére: A gazdagság viszonylagos. Általános vélemény szerint igen gazdagok a fejlett ipari országok, mint az Egyesült Államok, Kanada, Ausztrália, Brazília, Szaúd-Arábia, Japán, Franciaország és Németország. A legtöbbben azonban nem tartjuk magunkat gazdagnak, mégis van mit tanulnunk ebből a tanulmányból.

Nyitó tevékenység: Kérdezzük meg az osztály tagjaitól, ki járt külföldön! Sorolják fel mindazt a „luxust”, amit a fejlett országokban élők magától értetődőnek vesznek! Beszéljük meg, hogyan árnyalja ez a gazdagságról alkotott elképzelésünket!

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: Ne feledjük, hogy az osztály tagjainak nem egyforma a jövedelme! Van, akinek több, másnak kevesebb jutott. Kezeljük tehát tapintatosan a témát, és ne általánosítsunk a gazdagokat illetően! Nem minden tehető ember önző vagy erkölcsileg romlott. Az e heti tanulmányban említett személyekhez hasonlóan sokan a tőlük telhető legtöbbet teszik azért, hogy anyagi javaikat Isten országának építésére használják.

BIBLIAKOMMENTÁR

I. A férfi, aki éjjel érkezett

(Tekintsük át Jn 3:1-21 verseit az osztályban!)

Jézus egyformán vonzott minden korú, nemzetiségű, műveltségű embert, és igaz ez az anyagi helyzetre nézve is. Nikodémus szívét szintén megérintették Jézus szavai.

Néhány dolog miatt azonban Nikodémus nem fordulhatott Jézushoz fényes nappal. Az első akadály a hírneve volt, hiszen farizeusként a Főtanácsban tevékenykedett. Gondoljunk bele, mi mindent veszített volna el, ha nyíltan Krisztus mellé áll! Talán el kellett volna hagynia kényelmes házat, és családjának alacsonyabb életszínvonalal kellett volna beérnie. Kétségtelenül haszonnal is járt, hogy Nikodémus a Főtanács tagja maradt. Továbbra is találkozott a közgondolkodást formáló emberekkel, akik másként nem láhattak volna tiszta képet Jézus szolgálatáról. Csak elképzelni tudjuk, milyen komoly beszélgetéseket folytathatott Nikodémus a többi farizeussal.

Elmélkedjünk: Jézus közelről ismer mindnyájunkat. Amikor elhív, hogy kövessük Őt, figyelembe veszi minden adottságunkat és tulajdonságunkat. Ezért nem szabad soha saját tapasztalatainkat mások számára mércének állítani, és elvárni, hogy mindenki azokhoz igazodjon. Jézus mindnyájunk számára egyedi megbízatást ad. Mennyivel lenne szegényesebb a közösségünk, ha mindenki hozzánk hasonló lenne? Milyen lelki ajándékok hiányoznának? Igen sokszínű az egyház, akárcsak a teremtett világ. Elégé értékeljük-e a lelki ajándékok sokféleségét a gyülekezetünkben?

II. A férfi, aki látni akarta Jézust

(Tekintsük át Lk 19:1-10 verseit az osztályban!)

A zsidó kultúrában kevés csoportot vetettek meg annyira, mint a vámszedőket, a gyűlölt római zsarnokok ügynökeit. Mindenki tudta róluk, hogy a rómaiak számára beszédendő adón túl még többet megtartanak maguknak. Tehát, amikor látták finom, fényűző ruháikat és hatalmas házaikat, tudták, hogy tisztességtelenül szereztek azokat.

Zákeus a faágon ült, pompás öltözékében, az akkori kor 70 ezer forintos lábbelijében, Armani öltönyében és nyakkendőjében, aranygyűrűivel, és talán egy finom bőrből készült, elegáns táskát is szorongatva. Mindennek az árát – az utolsó fillérig – a honfitársaitól csikarta ki.

Ha Jézus ugyanúgy gondolkozik, mint mások, azon nyomban felelősségre vonta volna Zákeust. Képzeljük el, milyen nagy hangon szólhatott volna rá átkokat, nyilvánosan megalázva! Ő azonban inkább így szólt: „Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nekem a te házadnál kell maradnom” (5. vers). Különleges a hangulata ennek a jelenetnek. Jézus meghívhatja

magát Zákeus otthonába, a vámszedő pedig nem sokkal később kijelenti: „Uram, imé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe” (8. vers).

Elmélkedjünk: Jézus ismerte Zákeust, így szavaival pontosan azt érte el nála, amit akart. Nem kérte, hogy adja el mindenét, csak azt, hogy helyesen cselekedjen. Példájával Jézus mit tanít arról, hogyan viszonyuljunk a különböző emberekhez? Hogyan befolyásolja a kapcsolatok építését az életkor, a műveltségi szint és az anyagi helyzet? Kivel a legkönnyebb beszélni: aki hasonló hozzánk vagy aki nagyon más?

III. Aki mindent megtartott magának

(Tekintsük át Mt 19:16-26 verseit az osztályban!)

A Biblia történetei közül talán ez az egyik legnehezebben értelmezhető eset. Megannyi prédikátor elítélte a gazdag ifjút azért, mert Jézus kérését elutasítva nem adta el mindenét, hogy bevételéből a szegényeket segítse. Kétszeresen is ironikus, hogy az e témában hallott számtalan prédikáció után éppen olyan anyagi helyzetben távozzunk a gyülekezetből, mint amilyenell érkezünk.

A lényeg: Jézus nem a pénzünket akarja, hanem bennünket. Eladhatjuk mindenünket, járhatunk újságpapírból készült ruhákban, ez azonban önmagában még nem visz közelebb Krisztushoz. Amikor ezt olvassuk a Bibliában: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba” (Mal 3:10), azzal Isten arra hívja népét, hogy partnerei legyenek a megmaradt 90% felhasználásában, de a mennyei elvek szerint!

Elmélkedjünk: A szegény tanítványok nem feltétlenül jobb tanítványok. Isten azért adott anyagi javakat, hogy mások áldására élhessünk. Vannak gazdagok (és szegények is), akik fölös jövedelmüket saját önző vágyaik kielégítésére használják. Ellenben vannak olyan gazdagok is, akik jóval többet adakoznak jótékony célokra, mint amennyi pénzt sokan egész életükben látnak.

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Miért olyan áthidalhatatlan a feszültség a gazdagok és a szegények között? Mit kellene tanulnunk a különbözőség láttán? Milyen tanácsokat ad a Biblia a feszültségek feloldásához?

- 2) Éreztünk már kísértést arra, hogy másként bánjunk a köztünk élő gazdagokkal, mint a szegényekkel? Miért? Milyen formában nyilvánult ez meg? Mit tanulhatunk Jézus tanításaiból és példájából, ami segítene megváltoztatni gondolkodásunkat és magatartásunkat e téren?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: „Pénzért nem vásárolhatunk boldogságot” – tartja a mondás. Viszont a pénz realitását sem hagyhatjuk figyelmen kívül. Sokak számára a pénz nem a siker jele, inkább a túlélés nélkülözhetetlen eszköze.

Gyakorlati kérdések: Az elmúlt években a világ több országa az anyagi csőd szélére került. Sokak anyagi biztonsága hirtelen köddé vált. Milyen szerepe lehet az egyháznak a megoldás keresésében? Tehet-e bármit is az egyház szervezete vagy a helyi gyülekezet azért, hogy csökkentse a világban tapasztalható gazdasági hanyatlást? Mit tennénk, ha hatalmunkban állna egy csapásra megváltoztatni a helyzetet?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Ismered az osztály tagjainak anyagi helyzetét? Kit bocsátottak el a munkahelyéről? Ki lakik a szüleivel kényszerűségből, az anyagiak miatt? Ki az, aki éppen csak tengődik fizetéstől fizetésig? Nem egyszerűen a gazdagsággal (vagy annak hiányával) foglalkozunk most, hanem az étellel!

Tevékenység: Kérjük meg az osztály tagjait, hogy sorolják fel a kedvenc bibliai ígéreteiket az anyagiakkal kapcsolatban! *Mi jobb? Arra figyelni, hogy mi mindenünk nincs, vagy arra összpontosítani, hogy mi mindenünk van?* Imával zárjuk az alkalmat, és kérjük Istent, hogy vezessen a hűséges sáfárság felé vezető úton, akár sokat, akár keveset bízott ránk!

ISTENT SZOLGÁLNI SÁTÁN TERÜLETÉN

Mindig is kereszténynek vallottam magam. Sajnos a gyülekezetben, ahová a családommal tartoztunk, azt láttam, hogy a keresztények éppúgy részt vesznek a vudu szertartásokon, mint mások. Én kértem Istent, hogy nekem jobb utat mutasson, mert lélekben és igazságban akarom imádni Őt.

Egy karizmatikus időszakom után megismerkedtem a hetednapos adventista tanításokkal. Tetszett, hogy ez az egyház a Bibliára alapozza hitét, elutasítva mindent, ami a mágiával kapcsolatos. Nemsokára a feleségemmel együtt megkeresztelkedtünk.

A falunkban öt éven belül alapítottunk egy gyülekezetet, harmincnyolc taggal. Ekkor meghalt a feleségem édesapja. A feleségem egyedüli gyerek volt, és elvárták tőle, hogy ott legyen a temetési szertartáson, és fizesse a halotti toron felszolgált alkoholt. Elmentünk a temetésre, de mielőtt a kéthetes tánc, ivászat és véres áldozatok sora elkezdődött volna, mi eljöttünk. Az ott lévők megátkoztak bennünket. Tapasztalatból tudtuk, hogy a vudu erők igen hatalmasak. Évekkel korábban már megátkoztak, és sokáig csak másokkal együtt tudtam átkelni a folyón, mert mindig késztetést éreztem, hogy a vízbe vessek magam. Amikor azonban keresztény lettem, Isten semlegesítette az átkot. Apósom temetése után nem sokkal a feleségem terhes lett. Nehéz szülés volt, végül a fővárosi kórházban császármetszéssel világra segítették a babát, de az orvosok legnagyobb megdöbbenésére a méhfal telis-tele volt lyukakkal! Azt mondták, hogy csak Isten segíthet. Imádkoztunk, és a feleségem meggyógyult.

Az öcsém is csatlakozott az adventistákhoz. Egyik nap a falubeliek hamisan megvádolták, és követelték, hogy az egész közösségnek vegyen likórt, így kérjen bocsánatot. Amikor ezt megtagadta, harmincan rárohantak, hogy megöljék, de a családjával együtt hozzánk menekült. A csőcselék körülvette a házunkat, mi pedig imádkoztunk, így nem árthattak nekünk. Megátkozták az öcsém kenuját, és meg voltak győződve arról, hogy ha hozzáérünk, meghalunk. Mi azonban sértetlenek maradtunk. Három nappal később a vudu kegyhely összeomlott, mintha egy hatalmas kéz ránehezedett volna. Az egész falu megdöbbsent. Az adventisták hét napon át böjtöltek és imádkoztak Isten védelméért. Egy éjjel egyszerre három vudu varázsló is meghalt ismeretlen okok miatt.

Közösségünk minden nap ilyen, és ehhez hasonló próbákkal szembesül, de Jézus hatalma nagyobb mindennél.

A hatalmon lévők tanítványa tétele

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Az apostolok cselekedetei 6:7

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Amikor hatalmasságok elé kell állnunk, nem leszünk egyedül!

Érezni: Tudatosítsuk, hogy amiként a múltban a Szentlélek szólt a hívők által, ugyanúgy tud üzeni általunk is!

Cselekedni: Működjünk együtt másokkal, amikor bizonysgot teszünk Krisztusról!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Senki sem tudja igazán szolgálni Krisztust, ha még nem ismerte meg benne Urát és Megváltóját.

- A** Mitől váltak a tanítványok igazi bizonysgtevővé?
- B** Milyen benyomást szeretnénk azokban kelteni, akiknek bizonysgot teszünk?

II. Krisztust szolgálni azt jelenti, hogy az Ő dicsőségére használjuk a tőle kapott talentumokat és lelki ajándékokat.

- A** Frontemberek vagy inkább háttérmunkások vagyunk? Számít ez? Miért?
- B** A tanítványokban idővel kialakultak olyan talentumok, amelyek segítségével meg tudtak állni testületek és bírák előtt is. Vajon mi milyen helyzetben tudnánk kiállni hitünkért?

III. Azokat az embereket ismerjük leginkább, akiknek a legtöbbet szolgálunk.

- A** Főként miről ismernek a környezetünkben - egyénileg és közösségleg? Ez javítja-e a rólunk kialakult képet köreink befolyásos személyiségei szemében?

- B** Mivel mérjük a sikert, amikor befolyásos emberek előtt állunk és velük beszélünk? Azok számával, akik hallanak bennünket, vagy akik reagálnak valahogyan?

Összefoglalás: Jézus úgy érte el a hatalommal bírókat, mint bárki más: találkozott velük, együttérzést tanúsított irántuk, szolgált nekik és megnyerte bizalmukat. Ha könnyebb utat keresünk, nem járhatunk sikerrel.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: A hűséges tanítványok szolgálnak, bárhová és bárkiért hívják őket.

**Tanítók részére: A celebeket ünneplő és profi sportolókat, filmsztárokat, politikusokat, színészeket dicsőítő világban az átlagember gyakran jelentéktelennek érzi magát, nem gondolja, hogy bármit is nyújthatna „a fontosabbaknak”. Krisztus tanítványaiként azonban fontos üzenetünk van, és sosem tudhatjuk, mikor adódik lehetősé-
günk arra, hogy azt közöljük.**

Nyitó tevékenység: Kérjük meg az osztály tagjait, mondják el, hogy találtak-e már egy hírességgel – profi sportolóval, filmsztárral, zenésszel, politikussal stb. Mi és hogyan történt? Váltottak néhány szót is? Hogyan érezték magukat utána? Jelentéktelennek érezték magukat? Vagy inkább arra gondoltak: ő is ember, csak híres?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: A legtöbben csupán futólag találkozunk hírességekkel és csak rövid beszélgetésre jut idő. Arra azonban mindig adódhat lehetőség, hogy az evangélium egy-két magvát elültessük szívükbe, ami Isten áldásával valamikor felnövekedve termést hozhat.

BIBLIAKOMMENTÁR

Tekintsünk át három igeszakaszt! Először állapítsuk meg, mit mondanak a Messiásról, majd gondoljuk át, miként értelmezték (vagy értelmezték félre) szavait/tetteit a tanítványok, illetve a zsidók nagy része!

I. Istentől rendelt hatalmasságok

(Tekintsük át Róm 13:1-7 verseit az osztályban!)

„...amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek” (1. vers). Pál apostol emlékezteti olvasóit: a földi vezetőket Isten rendelte, hogy az Ő akarata és terve szerint szolgáljanak.

Persze a világi vezetők tettei és lépései nem mindig illeszkednek Isten mennyei tervébe. Ők is – mint minden ember – szabad akaratukból hozzák meg döntéseiket. Pál azt tanácsolta a római hívőknek, hogy engedelmeskedjenek és tiszteljék a kormányzati tisztviselőket minden szinten, mert ha így tesznek, Istent dicsőítik.

Két bibliai hősről azt is tudjuk, hogy még többet tettek földi feljebbvalóikért: szolgálták őket. Józsefnek és Dánielnek úgy alakult a „karrierje”, hogy felelős pozíciókat töltöttek be legfelsőbb, kormányzati szinten. A beszámolók szerint igen jól teljesítettek. Hűségesen szolgáltak, miközben nem engedtek elveikből. Igaz, hogy voltak ellenségeik – mint ahogy minden közszolgának vannak –, mégis az uralkodók hűséges és nagyra becsült embereiként szolgáltak.

Tevékenységükből országuknak közvetlen haszna származott. Az ínséges években sok ember életét mentette meg (beleértve édesapját, testvéreit és azok családját) József terve, hogy a bőség idején gabonát kell gyűjteni a tárolókba. Dániel bölcs tanácsa, amit Nabukodonozornak adott, a király megtéréséhez vezetett (lásd *Dániel könyve* 4. fejezet), aki ezután bölcsőbb és jobb uralkodó lett.

Elmélkedjünk: Sokan csak a várható előnyökért és hírnévért törekszenek vezetői tisztségre, a közszolgálati munka azonban nagy megtiszteltetés. Akik jól szolgálnak, azokat támogatni kell, akik pedig rosszul, azokat elszámoltatni. A szavazóurnánál mindkettőt megtehetjük. Még hogyan számoltathatják el választott vezetőiket a keresztények? Amint fontos a világban az elszámoltathatóság, úgy az egyházban is az. Említsünk egy példát, amikor az egyházban ez nemigen működött! Legyen ez egy tanulságos példa!

II. Parancsot adni – és kapni

(Tekintsük át Mt 8:5-13 és Lk 7:1-10 verseit az osztályban!)

A zsidók és rómaiak közötti viszony nem minden esetben volt ellenséges. A római százados például, akinek a szolgálja megbetegedett, tudott Jézus gyógyító csodáiról. A gond csak az volt, hogy nem mert Jézus elé járulni rómaiként, az ellene irányuló gyűlölet miatt, amit a legtöbb zsidó az elnyomók iránt érzett. Inkább megkérte zsidó barátait, hogy ők tolmácsolják a kérését Jézusnak. A zsidó férfiak szinte követelődzve fordultak Jézushoz: „Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék őt, mondván: Méltó, hogy megtedd néki; Mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát is ő építette nekünk” (Lk 7:4-5).

Vagyis: „Ez a férfi nem olyan, mint a többi római. Szeret bennünket, sokat tett értünk.” Sajnos nem értették a lényegét. Jézus nem annak alapján osztogatja ajándékait, hogy valaki római vagy zsidó, jó vagy rossz ember. Kegyelmet akkor adja, amikor a legnagyobb szükség van rá. Hazatérve a százados gyógyultan találta szolgáját.

Elmélkedjünk: A hatalmi pozícióban lévőknek ugyanannyi kétséggel és bizonytalansággal kell szembenézniük, mint másnak, csak több eszközük van a palástolásra. Sőt, jóval inkább vonakodnak elismerni, hogy sok minden hiányzik nekik. Többségüket igencsak nagy kíséret veszi körül, tényérnyalók serege, akik remélik, hogy valami csak csurran-csep-pen nekik is a vezetőt övező népszerűség révén. Kiben bízhatnak tehát a vezetői tisztségben lévők? Ha ismerőseink között van ilyen befolyásos személy, hogyan hozhatjuk tudomására, hogy nem akarunk előnyt kovácsolni magunknak az ő népszerűségéből?

III. Uralkodók előtt

(Tekintsük át Mt 26:57-68, 27:11-14, Lk 23:1-12 verseit és Apostolok cselekedetei 24-26. fejezeteit az osztályban!)

Jézusnak és Péternek is meg kellett állnia testületek, fejedelmek előtt, hogy számot adjanak tevékenységükről. Nyilvánvaló, hogy nem keresték ezeket az alkalmakat, de nem is ódzkodtak tőlük, még ha ügyeik kimenetele nem is volt kétséges.

A feladat mindig ugyanaz: tisztelettel, megfontoltan válaszolni. Jézus és Pál is ismerték hallgatóikat, és számukra ismert nyelvezetet használtak. Pál többet beszélt, de mint Jézus, ő is tiszteletet mutatott bírái iránt, világosan és tömören szól.

Ezért ígérte Jézus: „És helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyosságul ő maguknak és a pogányoknak. De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, aki szól ti bennetek” (Mt 10:18-20).

Elmélkedjünk: Helytartók és királyok elé talán sosem visznek bennünket, hogy előttük védekezzünk, de időnként bizonyosságot tehetünk Krisztusról a buszmegállóban, a repülőn, egy baráti társaságban, amikor nekünk szegezik a kérdést: „És mit is jelent adventistának lenni?”

- 1) A tanítványok Mesterüktől tanulták, hogyan éljenek. Mi mit tanulhattunk abból, ahogy Jézus viszonyult a hatalmon lévőkhöz? Soroljunk fel legalább három dolgot!
- 2) Amikor nyugodt körülmények között a hitünkről kérdeznek, melyik az a két-három fő hitpont, amire felhívjuk a figyelmet?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Habár ez a tanulmány a vezetők, az előljárók tanítványára tevéseiről szól, a tárgyalt alapelvek mindenféle korú, nemzetiségű és anyagi helyzetű emberre vonatkoznak. Miközben mondanókat a helyzettől függően kissé személyre szabhatjuk, az alapvető elvek – mint a tisztelet, az udvariasság és a hűség – változatlanok maradnak.

Gyakorlati kérdések: Az I. századi keresztények kétfelől ütköztek ellenállásba: egyrészt a zsidók vizsgálgatták őket gyanakodva, eretnekként. Másrészt a rómaiak nézték őket értetlenül: vajon miért rajonganak annyira egy bűnözőért, aki kereszthalált halt? Ebben a környezetben vég nélkül terjedtek a zavaró, alaptalan hírek. Tehát, hogyan beszéltek a keresztények a hitünkről az emberek széles körében? Hogyan vitték el az üzenetet még a császár udvarába is? A mai keresztények hogyan vehetik át ezt a módszert?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Az őskeresztények üldözésnek tették ki magukat, ha túlságosan magukra vonták a hatóságok figyelmét. Mi mit kockáztattunk, ha észrevétlenek maradunk?

AZ ÁTOK, AMI MEGMENTETTE A CSALÁDOMAT

Keresztény családban nőttem fel, de nem érdekelt a vallás. A boldogságot a karrier és a család jelentette. Történt azonban, hogy legidősebb lányom olyan típusú maláriát kapott, ami semmilyen kezelésre nem reagált. A kórházban is azt javasolták, hogy vigyük el egy fétispaphoz, mert betegsége átok miatt lehet. A feleségem azonban nem volt hajlandó erre, ezért elvittük a lányunkat egy keresztény gyülekezetbe, ahol a hívők gyógyítottak és látomásokat láttak. A lányom valóban jobban lett.

A fiam és én is megbetegedtünk. A tanfelügyelő hallott a problémánkról, és adott egy Bibliát. Felajánlotta, hogy a lelkéssel is tanulmányozhatom a Szentírást. A gyülekezetben azonban nagyon zavart a hangos zene.

Ezért elmentem egy újabb közösségbe. Ott is éjszakákon át beszélgettünk a lelkéssel. Ekkor fedeztem fel 2Mózes 20. fejezetében a szombat parancsát. A lelkész nem tudott válaszolni az ezzel kapcsolatos kérdéseimre. Egyik nap aztán meghallgattam az Adventista Világrádió adását. Levelezni kezdtem egy szerkesztővel, és elvégeztem a Biblia Levelező Iskola tanfolyamát. A gyülekezetem tagjainak mindig beszéltem új felfedzéseimről. Egy adventista testvérrel tovább tanultunk. A gyülekezetemből is csatlakoztak hozzánk. Feleségem is elfogadta a szombat igazságát. Egy 50 km-re lévő adventista imaházba jártunk motorral, és hangfelvételt készítettünk az istentiszteletről azoknak, akik otthon maradtak.

Sajnos mielőtt a csoportunk megkeresztelkedhetett volna, engem áthelyeztek Oudiah-ba, Benin és Togo vudu központjába. Nem értettem, miért irányított engem abba a bűnös városba az Úr éppen akkor, amikor még csak tanultam róla. Otthon kellett tartanunk az istentiszteletet, ami miatt szomszédaink időről időre fenyegettek.

Nemsokára hírt kaptam, hogy a csoportomból többen meg fognak keresztelkedni. Mi is elutaztunk hát a feleségemmel, és velük együtt szövetséget kötöttünk az Úrral.

Imádkozzatok azért, hogy Krisztus világosságát sugározhassuk a gonosz városában is!

Francois Aimade

Tanítványá tenni a népeket

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Ézsaiás 56:7

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Hangsúlyozzuk, hogy Isten országában értelmét veszti minden olyan jelző, mint pl. afrikai, ázsiai, európai, amerikai, ausztráliai!

Érezni: Álljunk ellent a kísértésnek, hogy életkoruk, nemzetiségük, anyagi helyzetük vagy vallásuk alapján osztályozzuk az embereket!

Cselekedni: Igyekezzünk minden háttérű és felfogású embert bevonni a szolgálatba!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Az emberi kategóriáktól függetlenül Isten minden emberrel törődik.

- A** Miért olyan könnyű osztályokba sorolni az embereket: jók és rosszak; helybeliek és idegenek; szentek és bűnösök?
- B** Miért veszélyes a vagy-vagy mentalitás, ha tanítványokká szeretnénk tenni az embereket?

II. Több a hasonlóság bennünk, mint a különbség.

- A** Soroljunk fel tíz dolgot, ami biztosan közös minden emberben!
- B** Soroljunk fel tíz dolgot, amiben különbözhetünk másoktól!
- C** Melyik könnyebb: a különbségekre összpontosítani vagy a hasonlóságokra? Miért?

III. A próféták gyakran vittek üzenetet Isten népének, de általuk más népekhez is szólt az Úr.

- A** Betöltötte-e Izráel a küldetését, hogy világosság legyen a nemzetek számára?
- B** Mi volt a nép végső kudarcának az oka?
- C** Mit kellett volna Izráelnek megtennie, amit elmulasztott?

Összefoglalás: Az egész világnak szóló üzenettel megbízott nép tagjai nem szolgálnak jól, ha azt hiszik, hogy Isten csak velük törődik, csak az

ő megszabadításukért jön vissza. Meg kell értenünk: Isten azt akarja, hogy a szeretetét mutassuk be „minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek” (Jel 14:6).

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Isten országában nincsenek etnikai vagy földrajzi határok.

Tanítók részére: Miközben az Ige gyakran szól az Isten és népe, a zsidó nép közötti kapcsolatáról, egy másik téma is aranyszálként fut végig a Biblián, mégpedig az, hogy Isten a földön minden népet sajátjának tart. Ez a tanulmány Isten „választott” népének kirekesztő hozzáállása ellen szól.

Nyitó tevékenység: A zsidó közgondolkodás szerint az embereknek csak két csoportja létezett: a zsidók és mindenki más. A „mindenki más” csoportot nevezték pogányoknak; akár babiloniak, akár asszírok, akár rómaiak, akár kínaiak, akár etiópok voltak, mindannyian pogányoknak számítottak. Hasonló mentalitás az egész ókori világra jellemző volt, a görögök például „barbároknak” nevezték a nem görögöket.

Mi minden következik az ilyen magatartásból? Mit árulna el Istenről, ha csak választott népével törődne? Ő azonban jóval hatalmasabb, mint azt el tudnánk képzelni! Jártunk már olyan vidéken, ahol messziről látszott rajtunk, hogy nem vagyunk „odavalósiak”? Milyen volt idegennek érezni magunkat?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: A Bibliából kiderül, hogy Isten a héberek Istene, ugyanakkor az egész emberiségé is! A teremtésig nyúlik vissza az a gondolat, hogy Isten mindenkivel törődik, nemcsak a héberekkel, hiszen Ő teremtette Ádámot és Évát.

A Józsefről, Ráhábról, Ruthról, Dánielről, Eszterről és Jónásról szóló történetekből kitűnik, hogy Isten más népeket is a követőinek közösségébe akart vonni. Az Újtestamentum utal rá, hogy Jézus figyelt

azokra is, akik nem voltak zsidók. Példaként említhetjük a bölcsesket, akik messze földről jöttek imádni az újszülött Jézust; az irgalmas samaritánust; a római századost, aki beteg szolgája érdekében üzent Jézusnak; a kánaáni asszonyt, akinek a lánya szintén beteg volt, és még másokat.

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Isten, aki túl jó a pogányoknak

(Tekintsük át Jónás 3-4. fejezetét az osztályban!)

Jónás története azért is nagyon tanulságos, mert egyrészt bemutatja, mennyire törődik Isten más népekkel, másrészt azt, hogy a zsidók – jelen esetben Jónás – mennyire értették saját küldetésüket, illetve a két hozzáállás közötti különbséget. Isten az ítélet üzenetével küldte Jónást Ninivébe: *„Még negyven nap, és elpusztul Ninive”* (Jón 3:4)! Arra nem is célzott, hogy Ninive lakói bármilyen módon is elkerülhették baljós végzetüket. Negyven napjuk volt hátra. Ám Jónás olyan meggyőző szónok lehetett, hogy amikor Ninive királya meghallotta az üzenetet, parancsot adott az egész népnek (még az állatoknak is!), hogy zsákban és hamuban bánkódjanak bűneik miatt. *„Ki tudja? talán visszatér és megengesztelődik az Isten és elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk el”* (9. vers)!

A Biblia így számol be az eseményekről: *„És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjokról: és megbáná az Isten azt a gonoszt, amelyről mondá, hogy végrehajtja rajtok, és nem hajtá végre”* (10. vers). Ez jó hír, ugye?

Csak nem Jónásnak! Egy egész város menekült meg a pusztulástól, de Jónást ez egy cseppet sem vigasztalta. *„...azért siettem, hogy Tarsisba futnék – panaszkoltam imájában –, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkódó”* (Jón 4:2). Látjuk, hogy Jónás nagyon is örült annak, hogy Isten kegyelmes hozzá és zsidó népéhez, hiszen megvallotta a hal gyomrában: *„Az Úré a szabadítás”* (Jón 2:10). Na de kegyelem és együttérzés a pogányok iránt? Ez Jónásnak kicsit sok volt.

Elmélkedjünk: Bennünket vajon sokkol az, hogy Isten éppen úgy törődik a pogányokkal, mint a zsidókkal? És az, hogy törődik a római kato-

likusokkal is, mint a hetednapi adventistákkal? És mi a helyzet a többi kereszténnyel vagy a hindukkal, a muzulmánokkal, a buddhistákkal? Figyel mindenkire? Még az ateistákra is? Indokoljuk válaszunkat!

Olvassuk el Zsolt 86:9, Ézs 52:10, 56:7 és 61:11 verseit! Hogyan értelmezzük ezeket az igeszakaszokat Jónás történetének háttérén?

II. A hős pedig...

(Tekintsük át Lk 10:25-37 verseit az osztályban!)

Amikor Jézus elmondta az irgalmas samaritánus történetét, a legtöbb zsidó szerint nem léteztek „jó” samaritánusok. A zsidók és a samaritánusok közötti gyűlölködés évszázadokra nyúlt vissza.

A történet elmondására az adott apropót, hogy Jézus egy törvénytudóval beszélgetett. A férfi megkérdezte: „Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem” (25. vers)? Jézus válaszában két fontos gondolatot említett: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat” (27. vers).

Amikor a törvénytudó tovább faggatta arról, hogy ki a felebarátja, Jézus elmondott egy történetet valakiről, akit megvertek, kifosztottak, majd félholtan magára hagytak a Jerikó felé vezető úton. Egy pap és egy lévita segítségnyújtás nélkül ment el mellette. A következő járókeelő egy megvetett samaritánus volt, aki megállt segíteni. Nemcsak bekötözte a szerencsétlen ember sebeit, hanem feltette a sebesültet a szamarára, elvitte egy fogadóba, sőt, a fogadónak az ápolás várható költségeit is kifizette.

Elmélkedjünk: Igen komoly és zavarba ejtő gondolatokat, következtetéseket sugall Jézus kérdése: „E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett” (36. vers)? Milyen jogon nevez magát Isten gyermekének a pap és a lévita, akiről azt gondolnánk, hogy a legközelebb állt Istenhez, ha segítségadás nélkül sétált el a sebesült mellett? És ha a samaritánus megállt, hogy megtegye, ami minden jóézésű embertől elvárható, milyen üzenet ez azokkal kapcsolatosan, akiket megvernek, Isten kegyelmére méltatlannak tartanak?

III. Mire van ma szüksége a világnak?

(Tekintsük át Jn 12:20-32 verseit az osztályban!)

Amikor Jézus a keresztre feszítése előtt alig egy héttel diadalmasan bevonult Jeruzsálembe, az egész város felbolydult; mindenki azt találgatta, mi lesz a következő lépése.

A farizeusok is egyre inkább kétségbeestek, mivel látták, miként nő Jézus befolyása és mennyire csökken az övéké. „*Ímé, mind e világ ő utána megy*” – panaszkodtak keserűen (Jn 12:19). Ekkor kereste Jézust a görögök egy csoportja, akik a páska ünnepére mentek Jeruzsálembe: „*Uram, látni akarjuk a Jézust*” (21. vers). Érdekes módon Jézus pontosan ebben az összefüggésben teszi ezt a nagyon fontos kijelentést: „*Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket*” (32. vers, új prot. ford.). Más szóval, amikor az emberek látni szeretnék Jézust, nem ránk kíváncsiak, hanem Jézus jellemére. Csak akkor vagyunk jó tanítványok, ha életünkben Krisztus tükröződik és rá irányítjuk az emberek tekintetét.

Elmélkedjünk: Jelenleg több mint 7 milliárd ember él a földön, és a nagy világvallásoknak megvannak a saját szent irataik. Hogyan akarnak a Bibliát ismerő hetednapis adventisták elérni mindenkit?

Megbeszélendő kérdések: Hogyan hat ránk a gondolat, hogy Isten örökkévaló evangéliuma minden nemzetnek és népnek szól? Összezavar? Megijeszt? Örömmel tölt el? Miért? Őszinte érzések és őszinte érvek hangozzanak el!

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: A világ egyes részeit már „poszt-kereszténynek” nevezik a szakemberek. Különösen azokon a területeken, amelyek korábban kereszténynek számítottak (Észak-Amerika, Európa, Ausztrália), hatalmas kihívás a misszió. Megvan a feladatunk!

Gyakorlati kérdések:

- 1) Ha Isten minden embert szeret, miért nekünk kell hívnunk őket, hogy fogadják el az evangéliumot? Amire utalni szeretnénk: hisszük, hogy az üdvösséget kizárólag hit által, kegyelemből nyerjük, de a cselekedeteknek is van szerepe. Mi az?

- 2) Képzeldük el a következő jelenetet: a város néhány lakója elmegy a gyülekezeti bizottság ülésére, és ezt mondják: „Látni szeretnénk Jézust!” Mit válaszolnánk? Mit tennénk?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Ma sokkal bonyolultabb világban élünk, mint az adventista úttörők. Ki gondolta volna még egy emberöltővel ezelőtt, hogy az iszlám az egyik leggyorsabban fejlődő vallás lesz Észak-Amerikában? Egyértelmű, hogy nyitottnak kell lennünk a misszió új, kreatív módszereire!

Tevékenység: Talán ismerünk valakit, aki más világvallás követője (buddhista, hindu, mohamedán, zsidó stb.). Kérdezzük a hitéről, de mi is beszéljünk a miénkről!

Kérdések:

- 1) Mennyire ismerjük azokat, akik más (nem keresztény) hitet vallanak?
- 2) Érzünk valamiféle fenyegetést tőlük? Ha igen, miért?
- 3) Ha a vallásról szeretnénk beszélni velük, vajon könnyű dolgunk lenne?
- 4) Az evangelizáció mely formájával érhetnénk el őket a leghatékonyabban?

„VESZÉLYES” BARÁTSÁG

Rebecca vagyok. Nyugat-Nigériában nőttem fel, vallásos családban. 16 éves koromban nagynénémhez kerültem, ő fizette a taníttatásomat. Két évvel később sajnos meghalt az édesanyám. Haza kellett költözni.

Családom egy kunyhószerű, sok helyiségből álló házban lakik. Amikor hazaérkeztem, láttam, hogy apám az egyik szobát kiadta albérletbe két fiatalembernek. Kiderült, hogy keresztények.

Kíváncsi voltam a hitükre, ezért elmentem az egyik összejövetelükre. Titokban szöktem el, nem kértem engedélyt apámtól. Ott voltam a szombatról szóló előadásukon is, ahol elmondták, hogy Isten még a teremtéskor elkülönítette ezt a napot. A lelkéssel elkezdtük a bibliaórákat is. Ekkor hallottam Jézus második eljövételéről. Eldöntöttem, hogy keresztény akarok lenni, és egész életemben Jézust szeretném követni. Ekkor kezdődtek a gondok. Nem akartam már a bálványokat imádni. Apám észrevette a változásokat, és rájött, hogy mi történt. Megfenyegetett, hogy nem fizeti tovább a tandíjamat. Tudtam, hogy komolyan is gondolja. Elmondta az iskola igazgatójának is, hogyan döntöttem. Ezek után az igazgató is figyelt engem, és veréssel fenyegetett, ha nem imádkozom úgy, ahogy tanították. Nem voltam rá hajlandó, ezért ott kellett hagynom az iskolát. Apám enni sem adott, így a két misszionáriussal ettem. A lelkész, akivel tanultam, keresztséget tervezett. Én is részese akartam lenni ennek az eseménynek, de az apám megtiltotta. Én viszont megtudtam, hogy másnap is lesz keresztség. Kiszöktem a házból, és a folyóhoz siettem. A lelkész megkeresztelt, én pedig átöltöztem, majd rohantam haza.

Az egyik evangélista három napig böjtölt és imádkozott, utána megkérte apámat, engedjen el engem az egyház bentlakásos iskolájába, hogy ott fejezzem be a tanulmányaimat. Az apám csodával határos módon belement.

A boldogságom határtalan volt! További öröm ért, amikor megtudtam, hogy a helyi egyházterület kifizeti a tandíjamat. Kérem Istent, hogy az édesapám és a testvérem is meghallják hívását és elfogadják. A missziós adományokból támogatnak olyan evangélistákat, mint akik engem is elvezettek Jézus Krisztushoz.

A lelki vezetők tanítványa tétele

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lukács 6:12-13

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Krisztus olyan mértékig gyakorolta befolyását, amennyire a tanítványai be tudták fogadni és meg tudták valósítani Isten országának értékeit!

Érezni: Igyekezzünk jól végezni Krisztustól kapott küldetésünket! Segítsünk, hogy másokban is kialakuljanak a keresztényi vonások!

Cselekedni: Legalább négy-öt személyt támogassunk, hogy Krisztus tanítványai legyenek, így építve Isten országát!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Krisztus földi szolgálatát erősítették tanítványai.

- A** Milyen jellemvonásokat keresett Jézus, amikor kiválasztotta tanítványait?
- B** Néha könnyebbnek tűnik, ha mi magunk oldjuk meg a helyzetet, miért fontos mégis másoknak is lehetőséget adni, hogy tanítványként szolgáljanak?

II. Krisztus folyamatosan kereste az embereket, akik nyitottak voltak arra, hogy tanítványok legyenek.

- A** Mit ismert fel Jézus a tanítványaiban, ami alkalmassá tette őket arra, hogy mennybemenetele után egyházát vezessék?
- B** Miért nem választott több művelt és tanult embert?

III. Isten elhívott, hogy tanítványok *legyünk* és másokat is tanítványokká *tegyünk*.

- A** Mentorként miben látjuk a tanítványok képzésének legnagyobb akadályát?
- B** Mit tanultunk a mentorainktól?

Összefoglalás: Senki sem pótolhatatlan. Ha távozunk, valaki a helyünk-re lép. Jézus a tanítványait hagyta itt maga helyett. Mi kiket képzünk ki, hogy segítsenek a munka befejezésében?

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Jézus olyan tényezők alapján hívta el első tanítványait, amelyekről tudta, hogy országának építését fogják szolgálni. Ma is olyanokat hív el, akik építik egyházát.

Tanítók részére: Tanítóként élő példák lehetünk a heti tanulmány elveire. Egyszer valaki felfedezte bennünk a tanítás lelki ajándékát. Talán már évek óta tudtunk erről az adottságról, de lehet, hogy meglepetésként ért, amikor felkértek. Most itt vagyunk, és készülünk a heti lecke tanítására. A héten abban kell segítenünk az osztály tagjainak, hogy megértsék: nekik is vannak lelki ajándékaik, amelyek valamilyen területen vezetői szerepre képesítik őket a gyülekezetben.

Nyitó tevékenység: Tegyük fel a következő kérdéseket! Gyerekkorodban mi akartál lenni? Iskolásként milyen karriert képzelte magadnak? Mit tanultál? Hogyan függ ez össze mostani foglalkozásoddal? Látsz esélyt arra, hogy pályát változtatsz? Ha igen, mi akarnál lenni?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: Nagy a különbség aközött, ahogyan Jézus elhívta tizenkét tanítványát, és ahogyan a gyülekezeti jelölő bizottság kiválasztja az embereket különböző tisztségekre, vagy mégsem?

Amikor Jézus kiválasztotta a tizenkettőt, meglehetősen jól ismerte erősségeiket és hiányosságaikat, személyiségüket és jellemüket. Ha mi nem ismerjük ilyen jól testvéreinket, akkor itt az ideje megismer-ni, hiszen olyan feladatot kell rájuk bízni, ami illik hozzájuk. A pályaválasztásról is ez a mondás járja: „Találj olyasmit, amivel szeretsz foglalkozni, és akkor egész életedben egy napot sem kell dolgoznod!”

BIBLIAKOMMENTÁR

I. A tizenkét tanítvány elhívása

(Tekintsük át Lk 6:12-16 verseit az osztályban!)

Mielőtt Jézus kiválasztotta tizenkét tanítványát, akikről tudta, hogy földi szolgálatának nagy részét vele fogják tölteni, imában töltötte az egész éjszakát.

Tudjuk, *kiket* választott, azt viszont nem, hogy *miért* éppen őket választotta. Ők voltak a legjobb jelöltek? Utólag elmondhatjuk, hogy nem mind csupa jó tulajdonságokkal kezdték apostoli szerepüket. Miért is lepődnének meg ezen? Valójában senki nem tökéletes!

Említést kell még tennünk az *apostol* szó meghatározásáról. Az *apostol* kifejezés szó szerinti jelentése: „akit kiküldenek”. Tehát akit apostolnak neveztek ki, ugyanolyan tekintéllyel bírt, mint a küldő, akit képviselt. Világi értelemben, ha valakit kiküldtek a piacra, hogy vegyen valamit, aláírhatta ura nevét. Az aláírása éppen olyan hiteles volt, mint uráé.

Még egy fontos gondolat: az apostolok felhatalmazása csak egy generációra szólt. Jézus apostollá nevezhette ki Pétert, de Péter nem nevezhette ki senkit Jézus apostolává. Gyakorlatilag tehát a „Jézus Krisztus apostola” címet nem lehetett a tizenkét apostolon kívül másra átruházni (kivételem Máttyás, lásd *Az apostolok cselekedetei* 1. fejezet).

Elmélkedjünk: Jól ismerünk az apostolok közül némelyeket, mint Pétert, Jánost, Jakabot, Tamást, Andrást, Mátét. Másokról viszont, mint Simonról a zelotáról, Bertalanról és Jakabról az Alfeus fiáról a nevükön kívül mást nem tudunk. Jézus azonban őket is elhívta apostolának. Vagyis nem szükséges Krisztus minden tanítványát egyformán jól ismerünk. Jakabot és Jánost a mennydörgés fiainak nevezte az Ige (Mk 3:17), Tamást pedig kételkedőnek (Jn 20:27). Ha valakinek egy-két szóval jellemeznie kellene bennünket, mit mondana?

II. A Szentlélek vezetése

(Tekintsük át Jn 16:5-15 verseit az osztályban!)

Amikor Jézus elbúcsúzott tanítványaitól és visszatért a mennybe, megajándékozta őket a Szentlélekkel. Elmondta, hogy „*mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra*” (13. vers).

A Szentlélek elküldésével Jézus kiterjesztette munkáját úgy térben, mint időben. Őt korlátozta a tér és az idő, hiszen egyszerre csak egy helyen tudott jelen lenni, az apostolok viszont a Szentlélek vezetésével tizenkét-szer annyi helyre el tudták vinni az üzenetet.

Krisztus követői sokat tettek Isten országáért, mióta elfogadták a Szentlélek vezetését. Új területeket nyitottak meg Krisztus számára. A kereszténység kétezer éves történelme során Isten számtalan odaszentelt életű embert használt fel szolgálatában, akik sokféle lelki ajándékkal rendelkeztek. Nézzünk körül: kortársaink is ennek a csodálatos örökségnek a részesei!

Elmélkedjünk: Krisztus azt mondta, hogy a Szentlélek el fogja vezetni követőit „*a teljes igazságra*” (13. vers, új prot. ford.). Azt jelenti ez, hogy a tanítványoknak még sok igazságot kell megtanulniuk? Mi a helyzet velünk? Krisztus mai tanítványainak is még több igazságot kell felfedezniük?

III. Nagy kegyelem mindnyájukon

(Tekintsük át ApCsel 4:32-33 verseit az osztályban!)

A pünkösd napján megkeresztelt háromezer emberben általában annak bizonyítékát látjuk, hogy az őskeresztények valóban elnyerték a Szentlélek áldását. Ám olyan ez, mint amikor elmegyünk egy táborba, áldást nyerünk az egyház legjobb zenészeinek és prédikátorainak a szolgálatából, majd ugyanazt várjuk a helyi gyülekezetben is. Igen, pünkösdkor a Szentlélek hatalmas, zúgó széllel szállt le a tanítványokra, és munkájának más jelei is voltak. A Szentlélek hatalma azonban általában abban nyilvánul meg, amikor a gyülekezeti tagok hétről hétre, hónapról hónapra és évről évre felismerik és használják lelki ajándékaikat, és „*nagy erővel tesznek... bizonyoságot az Úr Jézus feltámadásáról*” (33. vers). A Szentlélek szolgálata a helyi gyülekezetben nemcsak abban segíti a tagokat, hogy felismerjék lelki ajándékaikat, hanem folyamatosan lelkesíti és bátorítja is őket azok használatára. Mi hogyan erősítjük és támogatjuk testvéreinket lelki ajándékaik használatában?

Elmélkedjünk: Egyeseket annyira lefoglal a késői eső (Jóel 2:23) gondolata, hogy nem ismerik fel a Szentlélek munkáját világszerte, gyülekezetek ezreiben. Amikor a gyülekezet valóban szentély az élet tragédiáitól és szörnyű nehézségeitől összetört emberek számára, az a Szentlélek aktív

munkájának kezzelfogható bizonyítéka, mert „nagy kegyelem van mindnyájukon” (ApCsel 4:33).

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Ismerjük gyülekezetünk/egyházunk vezetőit. Kire nézünk fel leginkább? Miért?
- 2) A helyi gyülekezet tagjai közül kinek a személyiségében látunk még olyan jeleket, amelyek arra utalnak, hogy lelki vezetésre alkalmas? Mit tesz a helyi közösség azért, hogy tagjainak segítsen felismerni lelki ajándékaikat?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Ez nem elméleti feladat, hiszen közösségünk minden évben (sőt, van, ahol gyakrabban) keres embereket erre vagy arra a tisztségre.

Gyakorlati kérdések:

Tegyük fel, hogy a csoportunk egy gyülekezet! Biztosítanunk kell, hogy minden rendben menjen. Először soroljuk fel, hogy mi mindent kell elvégezni a gyülekezetben! (Ne feledkezzünk meg az ígihirdetésről, a bizonyoságtévésről, a gyerekszolgálatokról, a szegényekért és az idősekért végzett szolgálatokról stb.!)

Másodszor döntsük el, melyik feladatkör kié lesz! Harmadszor próbáljuk felvázolni a folyamatot, hogyan helyezi a Szentlélek a megfelelő lelki ajándékkal és adottságokkal rendelkező személyt a hozzá illő feladatkörbe!

A folyamat mennyire tükrözi az első keresztyének tapasztalatait, és mennyit változtat rajta a hagyomány, ahogy közösségünk a múltban eljárt?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Vegyük fontolóra a gyülekezetet és annak szolgálatait az I. századi környezetre gondolva!

Tevékenység: A jelölő bizottságban Jézus elnököl

Írjuk fel egy fehér táblára vagy nagyobb lapokra azokat a tisztségeket, amelyek egy jelölőbizottságban általában szóba kerülnek! (Amennyiben

a szemléltető eszközök nem állnak rendelkezésre, csak tekintsük át az alább felsoroltakat!)

- ✚ Gyerek szombatiskolai vezető, tanító
- ✚ Ifjúsági vezető
- ✚ Misszióvezető
- ✚ Gyülekezeti jegyző
- ✚ Kommunikációs vezető
- ✚ Gyülekezeti vén
- ✚ Tábea vezető
- ✚ Szombatiskolai vezető, tanító
- ✚ ADRA vezető
- ✚ Pénztáros
- ✚ Diakónusvezető, diakónusok

A gyülekezet missziója szempontjából mennyire fontos egy ilyen lista? Erősítik vagy gyengítik a misszióinkat az ilyen listák? Mit tenne Jézus a hasonló listákkal? Mit tenne hozzá? Melyik pontot húzná ki mint szükségtelent?

JONATHAN

Jonathan Boeyah belépett a Nyugat-afrikai Adventista Szeminárium (ASWA) főkapuján. Kimerülten, porosan kopogott be az iroda ajtaján. A tanulmányi ügyekért felelős vezetőt kereste.

Jonathan Libériából menekült el a háború elől Nigéria viszonylagos biztonságába. Elmondta a férfinak, hogy ő az egyedüli adventista a családjában, és szeretne lelkésznek tanulni. A férfi mosolygott. Hogyan is utasíthatna el egy lelkes, elszánt fiatalembert, aki napokig gyalogolt csak azért, hogy iskolába járhasson? Jonathant felvették teológia szakra. Tanulmányai során különösen tetszett neki a házasságrendezés témája.

A szemeszter végén egy diákmisszionárius csapattal Ghánába utaztak, és ott könyvevangélista munkát végeztek. Jonathan egy napon egy házaspárhoz kopogtatott be a könyvekkel, akikről kiderült, hogy éppen válni akarnak. Először a férjjel, majd a feleséggel beszélt, imádkozott velük, és beszélt nekik a házasságrendező órákon tanult elvekről és megoldásokról.

Később, a tanév kezdetén levelet kapott a családtól. A férj és a feleség köszönetet mondott Jonathannak és az iskola tanárainak azért, hogy segítségükkel helyrejött a házasságuk.

A Szeminárium fennállásának 30 éve alatt több száz munkást képeztek itt. A diákok a gyakorlatban is kipróbálják a tanultakat, evangelizálnak, egészségügyi előadásokat tartanak vagy a környezetük tisztaságáért tesznek sokat. Erőfeszítéseik nyomán több mint 50 ember kereszteselkedett meg. Az intézménynek jelenleg 18 országból 500 diákja van, akik nagyon lelkesek, áldozatkészek, de túlszűfolt termekben, irodákban alszanak, és a félig befejezett imateremben, az ebédlőben vagy a parkban, a fák alatt hallgatják az órákat. Nagy szükségük van az intézmény bővítésére, amit a 13. szombati adományainkkal támogathatunk.

Az aratás és az aratók

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: János 15:8

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: A tanítványság eredményessége nem a címektől vagy a feladatok számától függ.

Érezni: Vágyódjunk a szolgáló életre!

Cselekedni: Engedjük, hogy a Szentlélek vezessen emberekhez, oda, ahol a legtöbb jót tudjuk tenni!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Jézus gyakran másként vélekedett a hasznosságról, mint az átlag.

- A** Földi szolgálata során kikhez állt Jézus a legközelebb?
- B** Miért tűnik úgy, mintha az emberek a címek és rangok rabságban élhének, még a gyülekezeten belül is?

II. Az alázat és a türelem értékesebb a földi hatalomnál és befolyásnál.

- A** Próbáljunk visszaemlékezni a legutóbbi evangelizációs alkalomra! Mi bizonyítja, hogy a Szentlélek irányította a folyamatokat?
- B** Miért erény a türelem? Meddig jutott volna Péter, ha vár, hogy kiszálljon a csónakból?

III. Nem is olyan egyszerű, mint amilyenek tűnik, hogy engedjük a Szentlelket Isten népe által munkálkodni.

- A** Mennyire nyitott a közösségünk új módszerek kipróbálására a város/falu lakóinak elérése érdekében? Beszéljük meg, hogyan lehetnénk még nyitottabbak!
- B** Mennyire hajlandó a közösség engedni tagjainak, hogy használhassák lelki ajándékaikat, és mit lehetne tenni azért, hogy bátorítsuk testvéreinket mind jobban hasznosítani azokat?

Összefoglalás: Nem mi használjuk a Szentlelket, Ő használ bennünket. Sokszor azonban annyira megkötöznek a hagyományok, hogy amikor használhatnánk lelki ajándékainkat, az alkalmak észrevétlenül mennek el mellettünk! Hogyan kerülhetjük el ezt?

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: A tanítványok lelki életének hitelessége azon múlik, mennyire tükrözik Jézust.

Tanítók részére: Aki elfogadja Krisztust Megváltójának és részesül a Szentlélek keresztségében, az lelki ajándékokat is kap. Az ajándékok egyenlően változóak, de mindig a lelki növekedés és misszió érdekét szolgálják. A kérdés tehát nem az: van-e lelki ajándékunk, hanem hogy melyek azok, és használjuk-e őket!

Nyitó tevékenység: Írjuk fel az alábbi lelki ajándékokat egy fehér táblára vagy lapokra!

- ☞ prófétálás, tanítás, csodák,
- ☞ gyógyítás, segítő tevékenység,
- ☞ nyelvek, evangelizálás, lelkigondozás,
- ☞ bátorítás, együttérzés stb.

A listával kapcsolatosan két teendőnk van. Először kérdezzünk meg mindenkit, mit tartanak lelki ajándékoknak! Majd kérjük meg a tagokat, hogy mondják el, milyen lelki ajándékokat fedeznek fel egymásban!

**Megjegyzés: Ne engedjük, hogy a hozzászólók összekeverjék a „Lélek ajándékait” és a „Lélek gyümölcseit” (szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség stb.)!*

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: Néha azt a benyomást keltjük, mintha egyes lelki ajándékok fontosabbak lennének a többinél, úgy, mintha egyes testrészeknek nagyobb jelentőséget tulajdonítanánk másoknál, holott mind szükséges az egész szervezet működéséhez. E heti tanulmányunkkal erősítsük az osztály minden tagját, hogy a lehető leghatékonyabban használja lelki ajándékait!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. „Maradjatok énbennem...”

(Tekintsük át Jn 15:1-8 verseit az osztályban!)

Az utolsó vacsorán Jézus tudta, hogy néhány órán belül lefogják, kihallgatják, elítélik, és tanítványai szétszóródnak, zavartan, rettegve. Így tehát ez volt az utolsó alkalma arra, hogy a következőkre nézve fontos igazságokat közöljön velük. Világosan beszélt. Tanítványságunk sikere egyedül azon múlik, hogy Őbenne maradunk. Más szóval: a Krisztussal való kapcsolat gyümölcsöt terem. Sokszor arra buzdítanak, hogy legyünk sikeresek, teremjünk sok gyümölcsöt, engedelmeskedjünk Istennek, közben nem tanítják meg, *hogyan maradhatunk kapcsolatban* a Megváltóval. Úgy maradhatunk szoros kapcsolatban Krisztussal, ha gyakoroljuk azokat a lelki fegyelmeket, amelyek évszázadokon át beváltak a keresztények életében: tanulmányozzuk a Bibliát, imádkozunk, bizonyosságot teszünk és szolgálunk. Aki mindezt gyakorolja, annak az életében eredmények mutatkoznak, sőt az egész folyamatban dicsőíti Istent: „*Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim*” (8. vers).

Elmélkedjünk: A szólótökén maradó szőlővesszők gyümölcsöt teremnek, ez a kapcsolat természetes következménye. Tehát ahelyett, hogy nagy erőfeszítéssel „próbálnánk” gyümölcsöt teremni, bátorítsuk egymást az Istennel való kapcsolattartásra! Hogyan tehetjük ezt a gyülekezetben?

II. Aratás

(Tekintsük át Mt 9:35-38 verseit az osztályban!)

Az aratás egy folyamat végét jelenti, amibe beletartozik a talaj előkészítése, a magvetés, az öntözés, a talaj művelése, majd a termés betakarítása. „*És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliumát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtlenséget a nép között*” (35. vers). Jézus kimondhatta: „*Az aratnivaló sok*” (37. vers), hiszen sok időt és energiát fektetett az előkészítés folyamatába. A mai tanítványok álltatják magukat, ha azt képzelik, hogy az aratáshoz csak a sok arató szükséges. A földművelés nem azért nehéz, mert az aratás kemény munka, hanem azért, mert sok időt és energiát igényel az azt megelőző, előkészítő folyamat. A földművesek azért várják annyira az aratást,

mert az jelenti kemény munkájuk végét. Erről beszél a zsoltáros is: „*Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévét emelve*” (Zsolt 126:6).

Elmélkedjünk: Ha az aratásra attól függetlenül gondolunk, amit a gyülekezet egész évben tesz, annak csakis csalódás lehet a vége. Nem arathatjuk le, amit nem vetettünk el és nem gondoztunk. Személyesen milyen tevékenységre érzünk elhívást? A talaj fellazítására, megművelésére, a vetésre vagy az aratásra? Milyen konkrét dolgok alapján érezzük, hogy tudnánk végezni e műveleteket?

III. Megtalálni

(Tekintsük át Lk 15:1-32 verseit az osztályban!)

E három példázat a Biblia legismertebb történetei közül való. Fontos tanulságok rejlenek bennük. Az elveszett juh példázata (3-7. vers) arra emlékeztet, hogy a juhok gondozása kemény munka. Napi huszonnégy órás, heti hét napos feladat, hiszen a pásztor nemcsak a nyáj után sétál, hanem védi is őket a ragadozóktól. Amikor egyikük elkóborol, az a dolga, hogy megkeresse.

Jézus példázata szerint a pásztor a nyáj egészének elvesztését is kockáztatja, hiszen magukra hagyja őket a pusztában, mégis elmegy, hogy megkeresse az elveszettet. Megéri a kockázat, hiszen ha az elveszettet megtalálja, örvendezve térhet vissza a nyájhoz.

Az elveszett dragma példázata (8-10. vers) az értékünkről szól. Az elveszett pénzérme megőrzi értékét attól függetlenül, hogy éppen nem találják. Ezért áldoz az asszony annyi időt és energiát a felkutatására. Amíg nincs meg a pénz, nem veheti hasznát. A báránnyal ellentétben a pénzérme mit sem tud arról, hogy elveszett. A gazdasszony tudja, hogy az érme magától nem kerül elő, ezért még nagyobb felelősséggel keresi. Amikor pedig végre megtalálja, örül a megkerült értéknek.

A tékozló fiú példázata (11-32. vers) az apa véget nem érő szeretetéről szól. Az apa odaadja kisebbik fiának az örökség neki járó részét, még ha tudja is, hogy jó nem származik belőle. A fiú persze eltűnik, majd a vagyona is.

Hónapokkal (vagy évekkel) később a fiú visszatér boldog apja karjába, aki azonnal ünnepséget rendez visszatérése örömére. A hangulatot azonban elrontja az idősebb fiú, aki nem hajlandó betenni a lábát az ünneplők közé. Szemrehányóan szól apjához: „*Látod, hány esztendeje szolgálok neked...*” (29. vers, új prot. ford.). Észrevettük? Rabszolgának érzi magát, nem szeretett fiúnak! Ő nem hagyta el a gazdaságot, mint az öccse, de torz kötelességtudatból inkább szolgának érzi magát, mint örökösnek. Bár a családban maradt, mégis éppolyan elveszett, mint a testvére volt. Amíg atyja a többiekkel ünnepel, ő nem hajlandó bemenni közéjük.

Elmélkedjünk: Ezzel a három példázattal Jézus egy vádra válaszolt: „*Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük*” (2. vers, új prot. ford.). Egyrészt azt akarta érzékeltetni, hogy az elveszettségben az a legrosszabb, ha nincs, aki keressen vagy örüljön visszatérésünknek. Viszont azt is kifejezte, hogy ha nem leszünk társai az elveszettek felkutatásában és megmentésében, nem vagyunk igazán a tanítványai.

Megbeszélendő kérdések:

- 1) A gyülekezetünk mely tevékenységeit nevezhetnénk „magvetésnek”? Melyek tartoznak a „művelés”, illetve az „aratás” kategóriába?
- 2) A gyülekezetünkre jellemző-e, hogy befogadjuk a bűnösöket és együtt eszünk velük? Milyen konkrétumokkal tudjuk ezt alátámasztani?
- 3) Volt-e olyan eset, amikor nehezünkre esett „bemenni az ünnepségre”? Mit kellett az Atyának tennie azért, hogy meggondoljuk magunkat?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Egy dolog arról beszélni, hogy nincs sok aratni való, mert kevés az arató. Viszont mi jelzi, hogy ha több lenne a munkás, gazdagabb lenne az aratás?

Gyakorlati kérdések:

A földműves tudja, mikor érett a termés az aratásra. Nem vesztegeti idejét a földeken olyankor, amikor a gabona még nem érett. A környezetünkben vajon kik értek meg az aratásra?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Gondoljunk egy gyártósorra! A mosógépek, számítógépek vagy autók nem állnak össze maguktól. Egy hosszú folyamat minden állomásán kapnak egy új alkatrészt. Végül az elkészült termék legördül a futószalagról.

Tevékenység: Tervezzünk egy „gyártósort” keresztények számára! Fogjunk egy ív csomagolópapírt vagy öntapadós lapokat, és ragasszuk körbe a falra! Írjuk fel az első állomás eseményeit a „gyártósorra”, majd jobbról melléjük azokat a szolgálatokat, programokat, eseményeket, amelyek a növekedés, művelés, támogatás lehetőségeit adják! Azután soroljuk fel az érdeklődők „aratására” alkalmas tevékenységeket! (Szemléltető eszközök híján egyszerűen olvassuk fel a magvetés, a talaj megművelése és az aratás kapcsán szóba jöhető eseményeket, amelyek a „gyártósor” elemei lehetnek!)

De itt még ne álljunk meg! Hogyan fogjuk köszönteni azokat, akik az aratás után beépülnek a közösségbe? Beszéljünk a „gyártósor” ötletéről a lelkésszel vagy a gyülekezeti bizottsággal! Esetleg a szombatiszkolai osztály is működhet úgy, mint egy „hit-gyártósor”.

SZILÁRD HIT

Monsurat Nigériában él. Középiskolás volt, amikor felfigyelt rá, hogy a szomszédjukban élő férfi mennyire más, mint a többiek. Mindig nyugodtnak, boldognak tűnt, és nem járt a mecsetbe péntekenként. Egyszer vette a bátorságot, és megkérdezte tőle, milyen vallású. *„Hetednapot ünneplő keresztény vagyok”* - válaszolta a szomszéd mosolyogva. *„Szívesen adok egy könyvet, ha többet szeretnél tudni a hitemről”* - mondta a lánynak, és átnyújtott neki egy *Jézushoz vezető út* című könyvet.

Monsurat a kendője alá rejtette a könyvet, és titokban elolvasta. Mielőtt visszament a bentlakásos iskolába, visszaadta a könyvet szomszédjának. Az iskolában lefoglalta a tanulás és a vidám kollégiumi élet, így hamar megfeledezett a furcsa szomszédról.

A szünidőben azonban a szomszéd meghívta a szombati istentiszteletre. Monsurat a szombati különórái helyett ellátogatott a gyülekezetbe. És ez így ment minden héten, míg a szünidő tartott. Kapott egy Bibliát is, amit kitartóan olvasott. A tanév kezdetén remélte, hogy a tanárok és társai is észreveszik viselkedésében a pozitív változásokat, mert korábban ő volt a legrosszabb magaviseletű lány az osztályban.

Az iskola környékén is volt adventista gyülekezet, és el tudott menni az istentiszteletekre. Az év végén eldöntötte, hogy megkeresztelkedik. A változás nyilvánvaló volt mindenki számára. Monsurat kötelességtudó, engedelmes lány lett.

A szünidőben már nem tudta tovább titkolni családja előtt a hitét. Szülei eltiltották a szomszédtól, a gyülekezettől, beszéltek a tanáraival és a barátaival is. De Monsurat hajthatatlan maradt. Édesapja ezért kitagadta. El kellett költöznie otthonról. A gyülekezeti tagok támogatásával be tudta fejezni a középiskolát. Jelentkezett a Babcock Egyetem egészségügyi szakára. Ápolónőnek tanul. Szülei most már büszkék arra, amit lányuk elért, időnként meg is látogatják. Monsurat azért imádkozik, hogy ők is fogadják el Jézust Megváltójuknak. *„Remélem, történetem segít a fiataloknak, hogy erősen álljanak hitükben. Akkor boldog leszek!”* - mondta.

A tanítványság ára

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 2Korintus 1:7

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: A meghatározás szerint a tanítványok a mesterük példájához igazítják életüket.

Érezni: Vágyódjunk a szolgáló életre, tegyük le életünket Jézusért, mint ahogy Ő is értünk szolgált!

Cselekedni: Élünk tanítványként, ami magában hordozza jutalmát már most és a jövőre nézve is!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Az emberek nem követték volna Jézust, ha a személyisége nem lett volna vonzó.

- A** Milyennek tartják a keresztényeket a környezetükben? Többnyire elismerik vagy inkább csak eltűrik őket?
- B** Jézust annyian csodálták, mégis miért fogták el, miért végezték ki? Ki tette ezt? Miért?

II. Igen, tanítványként élni kihívást jelent, de pozitív oldalai is vannak.

- A** Miben találjuk a legnagyobb örömet Jézus tanítványaként?
- B** Reálisan nézve mennyi a valószínűsége, hogy szenvedni fogunk hitünkért? Indokoljuk válaszunkat!

III. Tekintsünk minden felvirradó napot új lehetőségnek arra, hogy bemutassuk Krisztust mindenkinek, akivel csak találkozunk!

- A** Milyen eszközzel akarjuk bemutatni az Úr szolgálatának örömét a környezetünknek?
- B** Mit tudnak meg a szomszédaink Jézusról az életünk láttán?

Összefoglalás: Mindnyájan új eget és új földet várunk, amit Isten készít. Krisztus tanítványaiként azonban már most az Ő országának elvei sze-

rint élhetünk, szeretetben, békességben, irgalmasságban, igazságban és tisztaságban. Hogyan lehetséges ez?

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: A tanítványság magában hordozza jutalmát most és a jövőre nézve is.

Tanítók részére: Amikor elfogadjuk a tanítványi szerepet, vállaljuk, hogy fegyelmezzük magunkat, amivel Mesterünket tiszteljük, dicsőítjük. Ebben azonban nincs semmi durva vagy zsarnoki. Olyan fegyelemről beszélünk, mint amit egy tornász is alkalmaz az edzésben, vagy egy diák, aki jogot, zenét, orvostudományt stb. tanul, máskülönben megbukna.

Nyitó tevékenység: Ha van az osztályban, aki komoly szakértelmet, tudást igénylő munkakörben dolgozik (pl. orvos vagy ügyvéd), kérdezzük meg, milyen áldozatot kellett hoznia tudása megszerzéséért!

Ha van a csoportban edző vagy tornatanár, és készített már fel atlétákat maratoni futásra, triatlon versenyre, kérdezzük meg, milyen edzést kellett a versenyzőnek teljesítenie, hogy megfelelően felkészüljön!

Beszélhetünk arról is, hogy milyen szigorú önfegyelmet gyakorolnak az olimpikonok! Erről szinte mindannyian tudunk valamit. A lényeg, hogy ezekben az esetekben az önfegyelem többnyire önként vállalt. Vagyis fegyelmeznünk kell magunkat, hogy a legjobb formánkat hozzuk. Milyen összefüggés van az edzés és áldozathozatal, valamint a Krisztus tanítványai által vállalt önfegyelem között?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Tanítók részére: A világ sokat változott azóta, hogy az őskeresztények életükkel fizettek Krisztusba vetett hitükért. Azonban még mindig van, ahol a vallási fanatizmus miatt erőszakot alkalmaznak a más hitet vallókkal szemben. Ennél is alattomosabb viszont az a légkör, amiben sokunknak élni kell: mindegy, hogyan gyakorlod vallásodat vagy gyakorlod-e egyáltalán. A szekularizmus és a mate-

rializmus terjedése a világ sok országában szinte sem időt, sem teret nem hagy a hiteles kereszténység megélésére. Hogyan maradjunk hűségesek (akár az egyik, akár a másik jellemző kultúránkra)?

BIBLIAKOMMENTÁR

I. A kereszt útja

(Tekintsük át Mt 16:24-26 verseit az osztályban!)

„Ha valaki jöni akar énutánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem” (24. vers). Ezekkel a szavakkal adta tudtára Jézus a tanítványainak, hogy mi vár rájuk, ám akkor még egyetlen tanítvány sem fogta fel, hogy Jézus hamarosan a keresztre kerül. Azzal viszont kétségtelenül tisztában voltak, hogy mit jelent a kereszt: a bűnözők kivégző eszköze volt.

Jézus hozzátette: „Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét énértem, megtalálja azt” (25. vers). Más szóval, a tanítvány úgy tartja meg az életét, hogy leteszi. Ennek legfőbb példáját Jézus Krisztus életében, szolgálatában és halálában láthatjuk, de szinte minden tanítványa, sőt, az utóbbi két évezredben sok ezer követője tapasztalta ennek az állításnak a valóságát. Gondoljunk bele! Sokan áldozzuk időnket, talentumainkat, anyagi javainkat és befolyásunkat egy olyan ügyért, ami ebben az életben általában nem népszerű. Azért tesszük, mert Krisztus ezt a példát hagyta.

Elmélkedjünk: Az őskeresztények kezdettől fogva ki voltak téve üldözésnek. Ennek ellenére a korai egyház növekedett, sőt, virágzott. A keresztények a későbbi évszázadokban is hitben várva jutalmukat, készségesen tették kockára életüket Krisztusért. A mi elkötelezettségünk jele valószínűleg nem az lesz, hogy szó szerint életünket áldozzuk Krisztusért, inkább az, ha mások szolgálatára állunk. Mire hívott el az Úr személyesen engem? Milyen értelemben mondhatom, hogy „elveszítem életem” Őérte?

II. A reménység üzenete

(Tekintsük át 1Kor 9:24-27 verseit az osztályban!)

Az élsportolóknak az edzés mellett nemigen jut másra idejük. Szinte minden ébren töltött percükben arra töreksenek, hogy még gyorsabban fussanak, még erősebbé váljanak, még magasabbra ugorjanak. Az

átlagembereknek erre nincs ideje. Mi a helyzet a tanítványsággal? Milyen felkészülés szükséges ahhoz, hogy tanítványként célba érjünk?

Pál így írt erről: „*Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos*” (26. vers). Az apostol céltudatosan élt, mindent annak rendelt alá, hogy egyre jobb és jobb tanítvány váljon belőle. Némelyek szerint az igazi tanítványnak minden nap, teljes egészében a lelki dolgokba kell belemerülnie. Ez elképzelhető egy kolostorban, de a legtöbb embernek dolgoznia kell a megélhetésért; a való világban élünk, nem pedig valami fantáziabirodalomban, ahol világi gondolatokkal foglalkoznunk sem kellene.

Jézus tudta, hogy a hegytetőn átélt tapasztalatokhoz semmi nem fogható, mégsem maradt fenn a hegyen, és a tanítványainak sem engedett ott hajlékot felállítani (lásd Mt 17:3-5). Szolgálatával járt, hogy az emberek között dolgozott, a falvakban, ahol a legtöbb jót tehetette. Tanítványai neki szereznek tiszteletet és dicsőséget, ha ugyanígy élnek.

Elmélkedjünk: Nemcsak a lelki gondolatok, hanem a valóban lelki cselekedetek is jellemzők a kiegyensúlyozott keresztényekre mint házastársakra, szülőkre, munkatársakra, barátokra. Komolyan veszik Jézus szavait: „*Ti vagytok a föld sója*” (Mt 5:13, új prot. ford.), és nem félnek tevékenyen részt venni a társadalom életében. Mindemellett gyakorolják a lelki fegyelmeket: tanulmányozzák a Bibliát, imádkoznak, bizonysgot tesznek, szolgálnak. Így nagyobb hatást gyakorolnak a világra, mint a világ rájuk. Mi mennyire „fűszerezzük” a világot magunk körül? Tudják-e az emberek, hogy Krisztus valóság az életünkben? Miben mutatkozik ez meg?

III. Életünk további területei

(Tekintsük át Mt 11:28-30 verseit az osztályban!)

A tanítvány élete fegyelmezett élet. Igen, évszázadokkal ezelőtt üldöztetéssel járt, sőt életveszélyes volt kereszténynek lenni, bizonyos országokban pedig jelenleg is az. A szekularizált, iparilag fejlett országokban azonban inkább az jelent kihívást a keresztényeknek, hogy energikus, tevékeny tanítványok legyenek. Sok helyen a megkopott, felesleges, holt hagyomány olyan vastag rétege rakódott már a vallásra, hogy szinte egyáltalán nem fedezhető fel benne a keresztények első nemzedékének

lelkesedése, „*akik az egész világot felforgatták*” (ApCsel 17:6, új prot. ford.).

Hol vannak azok a hívők, akik bátran kiállnak és síkraszállnak az örök-
érvényű dolgokért? Krisztus országának értékei, a szeretet, az irgalom, a
kegyelem, az igazság és a szabadság talán furcsának tűnhetnek a ma
divatos, „olcsó értékekkel” szemben, tehát amikor missziómunkába
kezdünk, úgy érezhetjük, hogy szemben úszunk az árral. Jézus azonban
így szólt: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagy-
tok terhelve, és én megnyugvást adok nektek*” (Mt 11:28, új prot. ford.).

Elmélkedjünk: Jézus ezt mondta tanítványainak: „*Vegyétek föl magatok-
ra az én igámat... és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám
gyönyörűséges, és az én terhem könnyű*” (Mt 11:29-30). Ha ez igaz, akkor
a tanítványság valójában semmibe sem kerül; kifizetődő most és mind-
örökre.

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Mivel mérhető a tanítványság ára? Milyen áldozatokat hoztunk Krisztus követéséért?
- 2) Miért nehéz kereszténynek lenni a saját körülményeink között?
- 3) Jézus melyik kívánalmának elfogadása a legnehezebb?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: Ma az egyik legnagyobb kihívás a kereszténység számára, hogy az evangéliumot újraértelmezzük és időszerűen mutassuk be a XXI. századi embernek. Legtöbbször olyan országban élünk, ahol még szabadon összegyűlhetünk istentiszteletre. Talán nem ért meg mindenki, de legalább attól nem kell félnünk, hogy hitünk miatt bebörtönöznek vagy halálra ítélnék.

Gyakorlati kérdések:

Az ember nem értékelt igazán olyan vallást, ami nem kíván meg sokat. Talán ezért „langyos” a kereszténység sok országban, ezért nincs az egyháznak szinte semmi hatása környezetére. Mit értékeltünk leginkább keresztény hitünkben? El tudjuk képzelni, hogy valamelyik hitpontunk miatt üldözésben volna részünk? Ha igen, melyik lenne az? Mi történne?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Azzal az érzéssel fejezzék be az osztály tagjai a negyedéves tanulmányt, hogy egyrészt örülnek a tanítványság kihívásának és felelősségének, másrészt biztosak abban: Jézus nemcsak szolgálati helyet ad nekik, de el is látja őket mindennel, ami a sikerhez szükséges. Sokszorosítsuk az alábbi idézetet, és osszuk ki az osztály tagjainak!

Tevékenység: Tegyük a Bibliánkba ezt a szövegrészletet, és tanuljuk meg kívülről! Az igék szabad fordítása jól megragadja a lényeget.

„Fáradt vagy? Kimerült? Elegend van a vallásból? Jöjj hozzám! Vonulj félre velem, és visszakapod az életed! Megmutatom neked, hogyan pihenhetsz igazán. Gyere mellettem, dolgozz velem, figyeld, hogyan végzem a munkát! Tanuld meg a kegyelem kényszer nélküli ritmusát! Nem fogok semmi olyat rád bízni, amit nem bírnál el vagy ami nem illene hozzád. Maradj szorosan mellettem, és megtanulod, hogyan élhetsz szabad és könnyed életet” (lásd Mt 11:28-30)!